Teljes

BUDAPEST, 1934. SZEPTEMBER XIII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

IFJU ÉVEK

Kedves Fejtörő Olvasóink!

Az arányaiban megnövekedett Ifjú Évek rejtvénysorozata is megnövekedett. Szabad a tér a nagy küzdelemre. Hatalmas pontszerzési alkalom nyílik mindenki számára a nemes vetélkedésben. Nemcsak a megfejtők, de azok is részt vesznek a pontversenyben, akik rejtvények csinálásával csillogtatják ötletességüket. Még pedig külön versenyben, mert a legszellemesebb és legjobb rejtvények beküldője értékes ajándékot fog kapni.

Általános tudnivalókul közöljük a következőket :

1. A megfejtéseket a kitűzött időpontig a szerkesztőségbe kell beküldeni.
2. Minden szám rejtvényeinek megfejtői között sorsolás útján jutalmat osztunk ki. Egy megfejtett rejtvény beküldése is elegendő, hogy a megfejtő részt vegyen a sorsolásban.
3. A pontverseny az elmúlt évihez hasonló módon két csoportban folyik, az alsó és felső osztályok szerint elkülönítve. S mindkét csoportban, nemcsak az elsők, de a „helyezettek" is értékes jutalmat nyernek. Mindenki jelezze neve mellett az osztályt is. Igy a régi nehézséget is leküzdhetjük, mert ezentúl közölni fogunk nehezebb rejtvényeket is, hogy a felsőbb osztályosok ne panaszkodjanak a rejtvények egyszerűsége miatt. Természetesen az alsósok is belevághatják fejszéiket a nagyobb fákba is.
4. A pontverseny állását időnként közöljük.
5. A megfejtéseket tisztázatban kell beküldeni s azon a lapon ne legyen semmi más, a beküldő nevén és címén kívül.
6. A beküldött rejtvények külön pontozás alá esnek. Hogy teljes pártatlanságunkhoz gyanú se férjen, a beküldött rejtvényre nem kell a nevet ráírni, hanem azt külön borítékban tessék mellékelni.
7. Egyszerre legfeljebb három rejtvényt lehet beküldeni.
8. Minden beküldött rejtvény mellett a megfejtés is beküldendő, lehetőleg ugyanazon a lapon.
9. Minden számban közöljük a legjobb rejtvényeket a beküldő neve alatt.
10. A rejtvényüzeneteket figyelje minden olvasónk, mert mindennemű idevágó kérdésére ott kap feleletet.

Jó munkát!

SZÓREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont.)

1.

Piroska Ilike
Micike
= operett

2.

Csemete líba i $\frac{\text{dor}}{\text{sá}}$

3.

a	b	c	d	e	f	
1	2	3	7	1	4	sár
g	h	a	c	f	e	

4.

$\frac{szeb}{e}$ — $\frac{SZEB}{e}$

5.

let, let, let
let, let,

6.

$\frac{\text{túl}}{\text{ó}}$
encia

IFJÚ ÉVEK

IFJÚSÁGI FOLYÓIRAT

XIII. ÉVFOLYAM — 1934/35. TANÉV

BUDAPEST
Ifj. Kellner Ernő könyvnyomdája, V., Csáky-utca 10.
80677

Rimár Jenőné
adománya

Az Evangélikus Teológiai Akadémia Könyvtára

HISZEK EGY ISTENBEN,
HISZEK EGY HAZÁBAN,
HISZEK EGY ISTENI ÖRÖK IGAZSÁGBAN,
HISZEK MAGYARORSZÁG FELTÁMADÁSÁBAN!

ÁMEN.

IFJÚ ÉVEK

XIII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM. BUDAPEST, 1934. SZEPTEMBER.

A TÖKÉLETES GYERMEK

D. Raffay Sándor.

„Jézus pedig gyarapodik vala bölcseségben, testének állapotában, az Isten és emberek előtt való kedvességben." Luk. 2, 52.

A gyermek Jézusról jegyezték fel ezt a kijelentést. És ebben a kijelentésben előttünk áll a tökéletes gyermek. Akiben benne van egy égbe induló élet minden dicsőségének és szépségének hajnalsugára. Akinek a lelke már gyermekkorában megnyílt minden bölcseség számára. Aki testére nézve is olyan volt, hogy szívesen pihent meg rajta a szemlélődő szem. Akinek a szíve is telve volt jósággal és kedvességgel, úgy, hogy benne Isten és ember egyaránt csak gyönyörködhetett.

Jézus a tökéletes gyermek. Olyan, amilyennek Isten szánta az ember magzatát. Olyan, amilyenné minden szülőnek nevelnie kellene a maga gyermekét. Olyan, amilyenek táborát sóvárogva várja az összetört jelen, hogy legyen, akiknek lelkén felépülhet az óhajtott szebb jövő.

Most, amikor az iskola kapui megnyíltak már az új nemzedék befogadására, a gyermek Jézus képét idézem elénk, akiről elsőbb is azt olvassuk, hogy gyarapodott bölcseségben.

Jézusnál lehetett bölcseségről beszélni. De minden gyermek is olyan lelket hoz magával a világra, amely képes a bölcseség befogadására. Minden gyermekben van is valami csodálatos ötletesség. Néha szinte megdöbbentik az embert, olyan meglepő kérdésekkel és meglátásokkal lépnek elénk. Mivé fejlődhetnék ez a csodálatos tehetségű gyermeki lélek, ha bölcsebben vezetnék! A természetes gyermeki ötletesség azonban csakhamar szárnyaszegetten letörik a rendszerekbe osztályozott tudnivaló halálos terhe alatt. A gyermekseregcsakhamar a tudás bálványának oltára köré kényszerül. És ez oltár tűzének magasra szított és mind magasabban lobogó lángjában felemésztődik, és lassanként tehetetlenné perzselődik a lelke. Úgy, hogy legföllebb már csak az álmok szárnyain tud a tisztultabb, magasabb eszményi világba emelkedni.

Jézus már mint gyermek is folytonosan gyarapodott bölcseségben. Lehet, hogy nem ismerték volna őt el tudósnak és egyetlen tudományos akadémia sem választotta volna tagjai sorába. Lehet, hogy az ordináták és accissák, a gyökök és hatványok birodalmában eltévedt volna, azt azonban tudta, hogy a mindenség életének törvényeit egyedül az azt teremtő és gondviselésével fenntartó Isten céltűző akarata állítja elénk. Az élet eredetét és végső célját és folytatásának törvényeit is világosan látta. Már mint gyermek felismerte, hogy az emberi élet legmagasabb hivatása a mennyei Atya dolgaiban való forgolódás.

Az Erdélyi Akadémia Könyvtára

Tudta, hogy a földi élet küzdelmes, de célos vándorlás az égi otthonból a mennyei hazába, és a békés megelégedés útja e földön nem az Isten háza mellett, hanem az Isten házán át vezet a boldogsághoz. Az ő bölcsesége a tudósok minden bölcseségénél több volt, mert ő a környező világnak nem a puszta jelenségeit, hanem az örök törvényeit ismerte. Ő a világnak nem a látható szépségein mélázott, hanem rejtett tanításain elmélkedett. Ő a tudásnak ősforrásait, és örök valóságát vizsgálta és tárta fel a titkok titkára vágyódó emberek előtt.

Az egyetlen tökéletes gyermekről, Jézusról azt is feljegyezték, hogy gyarapodott testének állapotában. Pedig benne nem is a testi erő volt a fő, hanem a lélek ereje, amely a testet is megerősítette, hogy bírja viselni az örökös vándorlás fáradalmait, a kenyértelenség elcsigázásait, állni tudja a nap hevét, elviselni a bántalmakat, hordozni a töviskoronát és hallgatva tűrni az ostorcsapásokat.

A régi rómaiak azt tartották, hogy csak egészséges testben lakozhatik egészséges lélek. Mert a test gyengeségei a lélekre is bénítólag hatnak. Ma azonban mintha már egy kissé túlhajtanák ezt a nézetet. Igaz, hogy a helyes mérték megtartása már maga is bölcseség gyümölcse és bizonysága. A test gyakorlásának túlzó divatjára azonban egy elemi élettani törvényen kívül egy gyakorlati tapasztalás is hajtja az emberiséget. A világháború azt az igazságot tárta fel, hogy az élet viharait csak viharálló erő bírja összetörés nélkül kiállani. A világháború egyik szomorú öröksége azonban az egymáson való tipródás. Népek, nemzetek, társadalmi osztályok, sőt még az egyházak is a versengő rohanástól dübörgő küzdőtéren törnek egymásra nagy harci riadással. Sokszor azt sem tudják, miért, azt sem tudják, mi végre, de valami belső kényszerűség hajtja az emberiséget a mérkőző harcra. Talán, mert vajúdó kor gyermekei vagyunk, amelyben múltak halnak, jövendők születnek, amelyben kimerülten elhaló és buzogva feltörő erők mérkőznek egymással. És amint a közösségek, úgy az egyes emberek sem bírják kivonni magukat a küzdelem alól. Ezért edzi magát minden ember a szünetlen támadó és védekező harcra. Ezért lett a nevelés egyik tengelye a testi élet erősítése és biztosítása. Ezért van ma nagyobb tolongás a sportpályákon, mint a templomokban. Ezért tudnak mindig áldozni a testre, míg a lelket sokan egészen elhanyagolják. Ezért készítenek a testi betegségekről úgyszólván napi kimutatásokat, míg a lélek betegségeinek figyelése csak a kezdet kezdetén mozog.

De nehogy azt gondolja valaki, hogy én itt a sport ellen vagy a test gyakorlása, óvása és erősítése ellen agitálok. Csak az egyoldalúságtól és a szertelenségtől akarom óvni a világot, hogy a lélekre is gondoljon, mert a lélek több, mint a test.

Az egyetlen tökéletes gyermekről, Jézusról az a feljegyzések koronája, hogy gyarapodott az Isten és emberek előtt való kedvességben.

Csodálatos, milyen balgatag a mi felfogásunk a kedvességről. Azt hisszük, hogy az arcra kényszerített, sokszor szinte ráfagyott mosolygás, a szünetlenül ismételt nyájaskodás, a hiúságot simogató udvariaskodás és a jó modor néven ismeretes formás magaviselet a kedvesség minden ideálját megvalósítja. Jézus egészen másként volt kedves. Isten előtt azért volt kedves,

---

Míg az ember boldog nem volt,
Addig meg nem halhat.

mert az volt a napi kenyere, ami az életet táplálta, hogy annak akaratát cselekedje, aki őt elküldötte. Hogy engedelmes volt mindhalálig, még pedig a keresztnek haláláig. Hogy földi élete végén elmondhatta: A munkát, amelyet rám bíztál, elvégeztem, megdicsőítettelek Téged e földön.

Az emberek előtt pedig azért volt kedves, mert felvette a nyomorultak ügyét, magához emelte a bűnösöket, felkarolta a társadalom kivetettjeit, hogy az emberi élet örök értékét kiemelje, és szertejárván mindenkivel csak jót tett.

A mi nevelésünk voltaképpen nem is nevelés, csak szoktatás. Ha nevelés volna, nem a külsőségeket és nem a látszatos dolgokat, hanem a lélek erőinek, bölcseségének, jóságának és tiszta látásának növelését tartaná legfőbb feladatának. Hogy mindenki a lelki emberben erősödjék. Mert a mi kedveskedésünk minden külsősége olcsó vásári portéka csupán, amivel a képmutatás rikkancsai járják az élet országútját. Jézus nyájához azonban ezek nem méltó gyarlóságok. Jézus nyájának gyermekei égbenéző szemekkel haladnak a magasságokba vezető utakon, és Jézusra függesztik szemeiket, aki éppen azért lett a mindenség Urává, mert mint gyermek is már tökéletes volt.

Megnyíltak az iskolák kapui, hogy befogadják azokat, akik a család drága kincsei. Megnyíltak a szülői ház kapui is, hogy kibocsássák azokat, akik a szívük szerettei. De a gyermeklélek kapui is megnyíltak és ezekbe a megnyílt gyermeki lelkekbe be kell vezetni mindazt, ami azokat egy életen át elkíséri. Vagy boldogságra, vagy boldogtalanságra. Vagy bölcseségre, vagy balgatagságra. Vagy üdvösségre, vagy kárhozatra. Vigyázzunk, hogy e megnyílt lelkekbe mindenekelőtt Jézus vonuljon be. Jézus, a szelíd, a jóságos, az igaz, a bölcs és szent. Hogy legyen minden egyes gyermek boldog, és igéretes mása annak, aki maga volt a tökéletes gyermek.

A PESTI ESKÜTÉRI TEMPLOM

Az eskütéri templom egyik legrégibb és legérdekesebb művészeti emlékünk, melyhez hazánk történetének sok érdekes mozzanata fűződik. Stílusa nem egységes, mivel különböző korok ízlésének nyomait viseli és éppen ezen sajátosság adja meg neki a maga egyéni jellegét. A templom építészeti története a mult év folyamán megindult restauráló munkálatok folytán lett igazán ismeretessé, amikor eltávolították a templom külsejét eléktelenítő árúsító bódékat, levakarták a falakat borító legújabbkori vakolatokat, és a különböző korú épületrészek a maguk igazi mivoltában mutatkozhattak. Megdőlt az a közkeletű régi felfogás, hogy a templom két stílus egyesülése: felső része, a szentélye gótikus, alsó része, hajója pedig barokk; kitűnt, hogy a századok folyamán több stílus egyesült itt sajátságos és mégis összhangzó egységgé.

A Nagyboldogasszonyról nevezett templom a XII. század elején épült. Itt tartják meg II. (jeruzsálemi) Endre király és a tragikus emlékű Gertrudis királyné leányának, a jótékonyságáról később híressé vált Erzsébetnek eljegyzését Lajos thüringiai őrgróffal.

Neked két hazát adott végzeted,
Nekünk csak egy volt, az is elveszett.

Ez a románstílusú eredeti bazilika a tatárjárás alatt sokat szenvedhetett; de hogy teljesen nem pusztulhatott el, arról az a tény tanúskodik, hogy csak a XV. század elején építik át. A fényes, dicsőséges Anjou-kor építészeti tevékenysége inkább Visegrád felé irányul; Buda és Pest ennek a kornak mostoha gyermeke. A nagy műveltségű, művészetpártoló Zsigmond idejére esik a templom nagyszabású újjáépítése; ekkor kapja azt a formáját, melyet nagyjából máig is megőrzött. Nagy, háromhajós csarnoktemplommá alakul, melynek oldalhajói az oltár körül folytatódnak. Ez az egyetlen épen maradt körüljárós szentély Magyarországon (a másik három közül a brassói Fekete-templomé és a szászsebesi evangélikus templomé már erősen át van építve, a miskolci Avason levő református templomé pedig klüönböző ízléstelen részletekkel van eléktelenítve). Mátyás korának élénk építészeti tevékenysége is nyomot hagy a templomon: akkor épül a templomhajó mellett két oldalt vonuló alacsonyabb kápolnasor és a déli oldal közepe táján a Zsigmond-kápolna felett az emeletes oratorium. Ekkor kapja valószínűleg a templom egyetlen déli tornyát, egy nyolcszögletes építményt, hasonlót a budai Mátyás-temploméhoz és a helyőrségi temploméhoz.

Mátyás korában lehetett a templom

külseje legimpozánsabb, dicsősége azonban rövidéletű. A török hódoltság alatt a templom sokat szenved, a visszafoglalás alatt még többet; a templom alsó része romokban hever, csak a szentély használható, melynek alsó vége felé falat húznak. A XVIII. század első felében a templom új életre támad: a megmaradt falak és kövek felhasználásával épül fel a XV. századi méretekben, de barokk ízlésben, a stílusegység rovására, mai mivoltában.

Legtöbbet vétkezett a templom ellen művészeti szempontból a XIX. század eleje: a templom külsejét csúf árusítóbódékkal ektelenítik el és ezen művészetellenes merénylet leplezésére az árusító fülkék fölé gótikusutánzó párkányzatot emelnek; a két oldalbejáratot is a XIX. századi romantikus új gótika izlése szerint alakítják át. Most, hogy ezeket a zavaró toldalékokat eltávolították, kapja vissza a templom a XVIII. századi képét, mely ha nem is egységes, de mint a különböző művészeti korok egybeolvadásának eredménye, érdekes és különleges. Legegységesebb a főhomlokzat, a nyugati oldal, mely csaknem teljesen barokk jellegű, csak a tornyokhoz támaszkodó támpillérek gótikusok. A keleti homlokzat gyönyörű nyolcszögletű szentélyének és pompás kőrácsos gótikus ablakainak egységét megbontja a barokkízlésű fülke Sz. Flórián szobrával és fenn a padlástér megvilágítására szolgáló barokkablak. A két oldalhomlokzat egymástól elütő: az északi túlnyomólag gótikus; a délinek közepén van a XV. századi Zsigmond-kápolna fölött a Mátyáskorabeli renaissance oratorium.

A templom belső díszítményeinek legértékesebbike a két renaissance szentségtartóház hazai vörösmárványból, az egyik Pest városának, a másik Nagyrévy püspöknek adománya, és Kulcsár István író síremléke, Ferenczy István klasszicista szobrászunk alkotása.

A bontómunkálatok a templomfalakon az előző korokból fennmaradt beépített épületrészeket tárták fel, melyek a templomépítés történetének érdekes mozzanatait világítják meg. Mivel még újabb felfedezésekre számítanak, a restaurálással egyelőre még nem sietnek és a templom laikus szemmel szánalmas látványt nyujt. A további kutatások érdekében azonban ebbe bele kell nyugodnunk.

Dr. Láng Margit.

Te rác, te horvát, német, tót, oláhság,
Mit marjátok mindnyájan a magyart?
Török s tatártól, mely titeket védett,
Magyar kezekben villogott a kard.

Valér Erik fametszete.

Dr. ORAVECZ ÖDÖN

Az Ifjú Évek jó barátját vesztette el e nyáron Oravecz Ödönnek, az aszódi Petőfi-reálgimnázium igazgatójának elhúnytával. Azok közé a kevesek közé tartozott, kik mindig tudtak és akartak lapunkban az ifjúsághoz szólani: alig volt lapszámunk, melyben tanulságos egyháztörténelmi, iskolaügyi vagy hazafias cikke ne lett volna. Most kihullt a toll alkotó kezéből, hiába várjuk írásait, melyekből harminc éves tanári mult gazdag tapasztalatai hangzottak felénk. A besztercebányai evangélikus gimnázium tanára, majd igazgatója volt, az utolsó magyar igazgató e kedves helyen. Magyarságáért kellett onnan eljönnie 1919-ben, mikor a csehek bejöttek, s akkor Aszódon talált második otthont. Ez iskolának megszerezte új épületét, és lelkesedése

internátust teremtett abban az intézetben, melyben Petőfi tanult, s mely a nagy költő nevét viseli.

Ismét eggyel kevesebben vannak köztünk azok közül, kik nagy idők tanui voltak, és eggyel kevesebb lelkes híve, s barátja van az Ifjú Éveknek. Két éve Vidovszky Kálmánt búcsúztattuk szeptemberi számunkban, most meg Oravecz Ödönnek mondunk Isten hozzád-ot. Szellemük buzdít minket arra, hogy a megkezdett úton haladva szolgáljuk ő helyettük is evangélikus ifjúságunk ügyét, és ezért az Ifjú Éveket. Bizonnyal mosolyogva néz le, ha lapunk gazdag tartalommal jelenik meg. Igyekszünk lelkiismeretünk szerint szellemében írni, s az általa hagyott űrt kitölteni. Neki pedig, ki az ifjúság igaz barátja volt, adjon az ifjúság hálája csendes megnyugvást a jó Isten országában. (=)

Isten, kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtva sejt,
Léted világít, mint az égő nap,
De szemünk bele nem tekinthet.

A világjáró cserkészfiú

Még a mult év novemberében történt, hogy Keresztes Kiss József debreceni cserkész Baden Powell és Teleki Pál gróf ajánló soraival és 50 pengővel a zsebében beült a Légügyi Hivatal jóvoltából a bécsi repülőgépbe, hogy az orosz fogságból kiszabadult s Kínában eltűnt édesapját fölkutassa. Nagy nehezen eljutott Triesztig s ott az egyik hajóstársaságtól ingyen jegyet kért. Közölték vele, hogy Shanghaiig megadják a kedvezményes jegyet s 1000 pengő helyett csak 800 pengőt kell fizetnie. Pénze nem lévén, mást nem tehetett, vásárolt egy biciklit 80 liráért, de csak huszat tudott kifizetni. Megígérte a kereskedőnek, hogy útjáról megküldi a hiányzó 60 lirát. Így ért el Velencébe, Páduába és Ferrarába, majd Bolognába. Egyheti római tartózkodás után Nápolyba utazott, ahol megkért egy hazainduló magyar fiút, vigye vissza Bolognába a kerékpárt, mert a 60 lírát nem tudja megküldeni a kereskedőnek. Innen gyalog folytatta útját s három heti menetelés után Genovába jutott, ahol nagy nehezen elszegődött egy Port Saidba induló norvég hajóra. Port Saidban 50 angol font készpénz fölmutatását kérték. Egy ottani cserkész azonban garanciát vállalt érte s így nem toloncolták vissza. Hathónapi hányódás után a port saidi angol konzul végre jegyet biztosított neki az Argammemnon nevű 7800 tonnás teherhajóra, amellyel sikerült Shanghaiba jutnia. Segély iránti kérelmét itthon mindenütt elutasították. Azt tanácsolták neki, ne is próbálkozzék kijutni, mert külföldön pénz és nyelvtudás nélkül boldogulni, különöskép pedig Kínába eljutni lehetetlenség. Keresztes Kiss József cserkész mégis elérte azt, amit akart. Őszintén kívánjuk, hogy eltűnt édesapját rövidesen meg is találja.

Félre, kislelkűek, akik mostan is még
Kételkedni tudtok a jövő felett,
Kik nem hiszitek, hogy egy erős Istenség
Őrzi gondosan a magyar nemzetet.

ISTEN A TERMÉSZETBEN

Ki megtanul a füvekkel beszélni,
Az megérti az órjás fák szavát.
Ki a napsugár ragyogását érti,
Az nem féli a néma éjszakát.

Ki lelket érez minden kis virágban
S hiszi, hogy mind, mind szivet rejteget,
Annak az élte nem telik sváran,
De örömdús és tartalmas lehet.

Mert ki érti a természet csodáit
És elhiszi, hogy mindaz isteni,
Annak könnye is mind mosolyra válik,
Mert ki érti a természet csodáit,
Az Őt, magát, az Istent ismeri.

Michnay Zsófia.

„Ne bántsd a magyart!"

Mindnyájunk előtt ismert és időszerű most ez az egyik legmagyarabb szívből kitörő feljajdulás. A XVII. század Széchenyije, Zrinyi Miklós gróf, a szigetvári hős dédunokája kiáltotta világgá ezt a tilalmat. Belevéste kardjával Európa tudatába, beleírta pennájával is halhatatlan nagy művébe, a „Szigeti veszedelem"-be.

Időszerű ez a felkiáltás! Nemcsak azért időszerű, mert korunk kitűnő regényes életrajzírója, Harsányi Zsolt legutóbb ennek a halhatatlanunknak, a második Zrinyi Miklósnak emlékét frissítette fel megkapóan szép és érdekes művében, a „Szólalj, szólalj, virrasztó"-ban. De szomorúan időszerű ez a keserű feljajdulás a trianoni gyászt viselő magyarság számára is. Hiszen mi egyéb volt az utóbbi két évtized vérzivataros és könnyáradatos magyar sorsa, mint védekezés ez ellen a keletről és nyugatról felénkzúduló bántalom ellen, amelybe talán földrajzi helyzetünk, talán Turánból magunkkal hozott sok erényünk — és néhány végzetszerű hibánk sodort. És amint akkor, a Zrinyi Miklósok korában hiába villogott páratlan hősiességgel a magyar kard, hiába törte-zúzta pozdorjává hatalmas ellenségét, a törököt, ez a hadvezérlángelme, mert a dicsőséges téli hadjárat után Montecuccoliék fondorlatai a vasvári békével alázták porig a szinte verhetetlen magyart: úgy a világháború mesébeillő magyar hősiességét is hihetetlen, a lidércnyomás bénító képtelenségével reánknehezedő trianoni béke követte. Békó ez, nem béke! Bilincsbe veri a magyar kart, hüvelyébe rozsdásítja a magyar kardot! Nem ránthatjuk ki, nem villogtathatjuk meg nagy ellenségeink s a hazánk testén rágódó hitvány élősködők rémületére. Nem írhatjuk bele történelmükbe véres betűkkel, hogy „Ne bántsd a magyart!"

Valamit azonban mégis megtehetünk! Megtehetjük azt, hogy mi magunk ne bántsuk saját magunkat, honfitársainkat, nemzetünket, magyar becsületünket! Meg-

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely,
Áldjon vagy verjen sors keze,
Itt élned s halnod kell.

lepőnek, fölöslegesnek, vagy éppen érthetetlennek látszik ez a kérés? Pedig talán nem is egészen az! Hiszen bántani nemcsak karddal a kézben lehet, és sérteni nemcsak külső ellenség tud. Bántjuk és sértjük mi magunk is forrón szeretett hazánkat minden fullánkos szóval, minden meggondolatlan kijelentéssel, amellyel az idegent dícsérjük a magyar rovására, amellyel — sokszor csak képzelt — idegen erényeket állítunk szomorú ellentétbe — sokszor szintén csak képzelt — magyar hibákkal.

Sokan jöttek most haza külföldi nyaralásból, üdülésből, fiatal magyarok! Hányan fogjátok világlátott fölényeteket azzal a — bizony már kopott — szólammal fitogtatni, hogy „mennyivel szebb a vidék Ausztriában“, vagy, hogy „mennyivel kényelmesebb a nyaralás Olaszországban“, de még talán azt is kijelentitek, hogy „mennyivel becsületesebb a nép Svájcban“. És nem gondoltok arra, mikor talán nem is meggyőződéssel, csak, mert így szokás, tesztek ilyen könnyelmű kijelentéseket, hogy mérgezett nyílak ezek, amelyeket orgyilkos módjára, közvetlen-közelből bocsájtotok a sok halálos sebből vérző magyar nemzet testébe. Hogy is mondja a nagy magyar vezeklő? „Hányszor támadt ten fiad, szép hazám, kebledre!“ Nem is akarom azt fejtegetni, hogy milyen csúf hálátlanság, milyen rövidlátó meggondolatlanság az ilyen felületes beszéd, csak arra hívom föl figyelmeteteket, hogy mennyire nem igaz! Menjetek el egyszer a — különösen magyar részről felkapott és látogatott stájer falvak helyett pl. Kőszeg vidékére. Járjátok be ennek szelídgesztenyéseit és vörösfenyveseit, szívjátok tele tüdőtöket Sopron környékén ciklamenillattal, fürödjetek a Wörthi-tó helyett a Balatonban s nem hiszem, hogy ezután is Ausztriáért rajonganátok saját természeti szépségeink rovására. Ha több pénzed van s eddig a Lidón, vagy a Gardató partján élvezted a kényelmes élet gondtalanságát, töltsd következő nyaradat Lillafüred Palotaszállójában, a Kékestető 1000 m. magas levegőjében, vagy Parád erdőtől koszorúzott gyógyszállójában s mesélj ezekről a helyekről is elragadtatva barátaidnak, mert joggal beszélhetsz ilyen honi nyaralás után is, mint mondani szokták: teljes „konfortról“. És becsületesebb a svájci? Óh, igen, az nagyon becsületes nép. Magam is láttam például, hogy egyik utitársam elhagyott táskáját utánaküldték a szállóban hátrahagyott cím szerint utunk következő állomására, és hogy ott várta őt a gazdátlan táska a zürichi pályaudvar nyüzsgő forgatagában, teljes épségben, anélkül, hogy valaki „vigyázott“ volna rá. De hallgassátok meg a következő magyar esetet is, könnyen általánosító, s a magatokét olyan könnyen vádoló ifjú magyarjaim! Sümegen történt, hová a Kisfaludy-romantika hangulata csalogatott s hol gyönyürű sok magyar előtt ismeretlen, hatalmas várrom hirdeti hősi multunk emlékét. Gyümölcsöt vettem, fügét, mert hiszen ezt is megérleli az áldott magyar nap délebbi, védett vidékeinken. Megörültem, hogy magyar fügét kapok, hiszen olyan könnyen adunk ezért a jellegzetes olasz gyümölcsért magyar ezüstöt. Potom áron adta a ráncosszoknyás, ráncosarcú magyar öregasszony, hiszen „a paraszt nem veszi, hogyan telnék neki ilyesmire s az úr nem igen jár erre, mifelénk“, mondja szerénykedve. Gyönyörű, fejlett fügepéldányok mosolyognak rám a kosarából, „párja 6 fillér“. Én a pesti vá-

Visszanéz a magyar, sóhajtva néz vissza
Te dicső hajdankor fényes napjaidra.
Szomorú tallóján ősi hírnevének,
Hej! csak úgy böngész már valamit — mesének.

sárcsarnokban ismeretlen „párja“ megjelölést nem értem, s hamarosan kifizetek 4 darabért 24 f-t, s besietek reggelizni a vendéglőbe. Jó idő múlva kimelegedve, verejtékezve, becsületes, nyilt képéből szinte kikelve kerül asztalomhoz a fügésasszony. „Naccságám, otthagyta a fele fügéjét, csak jó, hogy megtaláltam, itt van, fogyassza egészséggel, én ugyan senkiét meg nem tartom, csakhogy itt-találtam még!“

És részed volt az idegenforgalomhoz hozzánevelődött, belőle hasznot húzó osztrák, vagy olasz vendéglátód szíves szolgálatkészségében? S elragadtatva dícséred azt? Mondd el akkor a magyar felelősségérzetnek, megbízhatóságnak, vendégszeretetnek a következő rövid, de jellemző példáját is. Drégely felé vonuló kiránduló csapatunkkal az oroszi-i állomás egyik egyszerű vasutasától kértünk útmutatást, merre jutunk leghamarabb a várromhoz. Mikor ez a jó ember látta, hogy jó messze, napos, meredek úton más irányba térünk, nem restelt a júniusi hőségben meleg, vastag, sötétkék posztóból való szolgálati zubbonyában utánunk jönni. Nem is jönni, de ahogy csak öreg lába engedte, sietni s már messziről kiabált, integetett, mutatta a jó utat, hogy minden fölösleges lépéstől megkíméljen bennünket, kikről pedig sejthette, hogy először és utoljára látott életében.

Sok példával tudnám még a magyar nép becsületes megbízhatóságát bizonyítani, de reménylem, ennyiből is beláttad, fiatal barátom, hogy van magyar becsület.

És reménylem, megértetted azt is, hogy neked is szól, és ilyen értelemben is megszívlelendő, hogy „Ne bántsd a magyart!“

Dr. Zelenka Margit.

Az „Ember Tragédiája“ Szegeden

Óriási apparátussal, nagy statisztériával és technikai felkészültséggel, elsőrendű művészek közreműködésével került színre Szeged gyönyörű dómterén „Az Ember Tragédiája“. Nyolcezer néző gyült a térre esténkint Szegedről a vidékről, Pestről, külföldről. És Szeged kitett magáért. A nyugodt, méltóságos egyetemi épületek körülzárta nagy téren, a kissé elaprózott és nem egészen őszinte románstílusú Fogadalmi Templom monumentális tornyai előtt gyönyörű előadást láttunk. Pompás és páratlan volt az ég, mely az első előadás napján csodás csillagfénnyel boltozta be a teret. Nagystílű, egészen egyszerű színpad a templom előtt, a nézőtér közepén egy magas torony állt, melyről reflektorok szórták a legpazarabb fényeket a színpadra. A színpadon néptömegek hullámzottak, forradalmi vad tüzzel és lenyűgöző sokasággal a párizsi színben, tarka vídámsággal Londonban, pompás lovascsapat élén vonult be Tankréd, virágot tartó női kórussal Éva, mint Miltiades neje. Megkapó ereje volt a párizsi színnek, amikor pillanatok alatt lepte el a néptömeg a színpadot és rohant el, a londoni sírbaugrásnak, misztikus fényben, az athéninek, a nemesség és alacsonyság nagyszerű kontrasztjaival, az egyiptominak, hatalmas: „Milliók egy miatt!“ kiáltásával. Csortos Gyula újszerű, merész Lucifert alkotott. Fölényes

tudású, minden törekvést megvetéssel lemosolygó, igazi tagadó, pesszimista szellem volt, aki már eleve tudja, hogy minden emberi törekvés csődöt mond. Táray Ádámja emberi volt minden részletében: százszor elbukó, százszor újrakezdő ember, nagyszerű a párizsi színben, amikor egy „Nem!"-mel ezreket állít meg. Szép, nemes és mély volt Tőkés Anna Évája, százszínű és mégis mindig egy: maga a nő. A fillé-

nem érezte át eléggé a művet, ha nem tudja belőle kiemelni azt, ami nem volt megírható, amit csak az előadás tud életrekelteni. Ha a díszletek semmi, de semmi hangulati vagy kifejező összefüggésben nincsenek a színekkel, ha a rendező csak a szavakat, díszleteket, kosztümöket játszatja meg. De volt Szegeden egy ennél még nagyobb baj. A nyolcezer néző színházban ült. Csak éppen a tetejét vették le.

Valér Erik díszletterve: Bizánc.

res-utasok vagy messzi tanyákról jövők valóban nem bánták meg a fáradalmakat: felejthetetlen estéjük volt.

Csak aki nagyon szereti, ismeri a „Tragédiát", ezt a halhatatlan, szinte még föl nem fedezett remekművet, aki már törte azon a fejét, hogyan lehetne úgy előadni, hogy ne történelmi revű és hatásos jelenetek sora legyen, de egy nagy gondolatnak roppant drámai kifejtése: az távozott némi csalódással a dómtérről. Nem a kisebb, technikai botlások fájnak. Az fáj, ha a rendező, díszlettervező, kísérőzenét adó

A dóm homlokzatát egy nagy fehér függönnyel kellett befedni, hogy arra vetíthessék a háttereket, a Paradicsomban két fát állítottak a színpadra, Egyiptomban egy oszlopot. A színpad festett világa nem bírja a szabad levegőt. Szabadtéri előadás nem tetőnélküli színház! Lehetséges, hogy a Tragédia nem való a szabadba. Nem minden darab való oda. A görögök, a középkor a szabadban játszottak. Mindkettőnél hatalmas hangsúllyal belejátszott a darabba a föléjük boruló ég is: ott istenek, itt Isten. Mindkét helyen áhítattal nézte a közönség

a szent történést és kicsinynek, semminek érezte magát az isteni sorsok és történések előtt. Ez az áhítat és alázatosság megszűnt, amikor a színház saját, zárt kis házába vonult. A hívőből néző lett, a felemelő félelemből, amit a tragédia vagy Passió keltett, érdeklődés és kíváncsiság. A színház, mely istentisztelet volt, mulatsággá sülyedt.

De egy csodálatos jelenséget látunk ma. Szegeden, Tatán, Szombathelyen, Pesten hirdetnek egyre-másra szabadtéri játékokat. Reinhardt Velencében szabad ég alatt játszatja a Velencei Kalmárt. Salzburgban Faustot, a Comédie Française a Forumon Corneille Horace-át adja elő, a veronai aréna ezreknek ad operát — mit jelent ez? Talán egy új vágyakozást, új életformák, új közösség, új istentisztelet után? Olyan színházat újból, melybe emelkedni jön az ember, ahol mindenki szívesen látott testvér, ahol Isten ege alatt Isten dicsőségére adja legnagyobb művészetét a színész? Akkor ez talán egy új ember eljöttét jelenti, aki elégedetlen a mával, aki új életet, új világot akar teremteni?

Ha teljes sikerrel, ha nem, ha akadozva, ha túlozva: de előre ezen az úton! Küzdeni és bízni! És hála minden napsugárért, mely a közelgő hajnalhasadást jelzi! Köszönet a szegedi előadásért!

Valér Erik.

LILIOM A LÁPON

A lápkirály, az enyhe esti szél,
ha bújdokol a vizen át a sáson,
táncra hintál a könnyes liliom,
Óriásra megnő a hold, hogy lásson.

A nádcsomók a víz vak szőnyegén
bókolva súgják ájtatos imájok
a jegenyére tűzött hold körül:
mecsetjüknél a hívő muzulmánok.

A harmatkönnyes liliom-kereszt
hol alázatos: hajlong kecses ívben,
majd lobog fehéren, mint a lidérc,
sír és nevet, akár a szívem.

JEGENYÉK

Glédában állnak magas jegenyék,
házad őrzik, s ha az ablakon kinézel,
olyan vagy, mint szemben a hold, ki mézzel
csorgatja meg a fák zöld tenyerét.

A fák fölváltják egymást minden éjjel:
a végtelenbe menetel az ék,
és bánatosan néz mind vissza, még
szívében egy nem teljesült reménnyel.

Majd visszatérnek már kissé kopottan,
pénzt csörgetnek márvány küszöbödnél,
amit szereztek sok nehéz robotban.

Várnak. Mindegyik hitetlen remél,
majd fázni kezdnek, jön az őszi szél,
s véres, sárga aranyuk szertekoppan.

Pálvölgyi János.

Új csataképek

A világháború kitörésének huszadik évfordulóján megemlékezünk a világháború néhány nagy csatájáról. Jókai Csataképeiben tízezrek szerepelnek, előltöltő ágyúk dörögnek, kovás és kanócos puskák durrognak, kardok és szuronyok villognak. Ezekben az új csataképekben milliókról, Manlicherekről, ágyúóriásokról, gépfegyverekről, tankról, gázról, bombavetőről, lángszóróról kell beszélnünk. Jókai Csataképei a szabadságharc magyar katonájának hősiességét örökítik meg ércnél maradandóbban; ezek az új csataképek nagy elgondolások, művészi haditervek sikereinek vagy kudarcainak vázlatos leírását fogják adni, hogy életet és tartalmat nyerjenek ezek a félelmesen nagy szavak: Marne, Mazuri, Tannenberg, Lemberg, Verdun, Isonzó...

MARNE

Winston Churchill, aki a világháború alatt municiós minisztere volt Angliának, a világháborúról írott könyvében a marnei csatát döntő jelentőségűnek tartja. Szerinte ennél a kis francia folyónál már 1914 szeptemberében eldőlt a világháború sorsa. Moltke, a német vezérkar főnöke, a marnei vesztett csata hírére ezzel a szomorú megállapítással fordult a császárhoz: „Felség, a háborút elvesztettük.“ A legérdekesebb pedig az, hogy ennek a csatának nem a német seregek talán pótolhatatlan vesztesége kölcsönöz ilyen óriási jelentőséget, hanem az, hogy Marnenál kártyavárként omlott össze a németeknek Franciaország gyors legyőzéséről álmodott szép álma.

A német haditervet gróf Schlieffen Alfréd, Moltke elődе, készítette el. A terv alapgondolata az volt, hogy a németeknek át kell gázolniuk Belgiumon (azért Belgiumon, mert a francia nyugati határ erődövén összezúzódott volna a német homlok), Párizs elfoglalásával meghódolásra kényszeríteni Franciaországot, és csak azután támadni meg Oroszországot teljes erővel. Churchill azt írja, hogy ez rossz terv volt, mert először a gyengébb ellenfelet kellett volna megsemmisíteni. Ugyanez volt a véleménye Conrádnak, aki az osztrák-magyar vezérkar főnöke volt, sőt a németek legnagyobb hadvezérének, Hindenburgnak is. Moltke mégis Schlieffen terve szerint kezdte meg a hadműveleteket, és el kell ismernünk, hogy az első hónapban nagy sikereket ért el. A terv szerint a nyolc német hadsereg közül hetet a nyugati frontra küldött és csak egyet állított a keleti határok védelmére. (Németország a háború elején kb. 2 millió embert mozgósított, Franciaország ugyanannyit. Egy hadsereg 2—4 hadtestből, egy hadtest 2—4 hadosztályból áll. A hadosztály állománya: 10.000 ember, 100 ágyú, lovasság, repülőgépek, gépjárműves és műszaki csapatok. Ez a legkisebb önálló fellépésre képes hadászati egység. Franciaország hat hadseregbe osztotta haderejét.) Moltke ezzel mindent egy lapra tett fel. Belgium semlegességének megsértése (mint nagyon jó ürügy) maga után vonta az angol hadüzenetet, a keleti határok pedig szinte védtelenül állottak az orosz gőzhenger előtt. (Conrádnak ezért kellett a biztos halálba kergetni a monarchia csapatainak színejavát.) De mindez nem lett volna baj, ha a haditerv sikerül.

Az I., II. és III. német hadseregek hihetetlenül rövid idő alatt teljesen legázolták Belgiumot. Lüttich, Namur, Antwerpen erődítései szinte órák alatt omlottak össze az óriási német acélágyúk tüzében. A francia hadsereg északi szárnyának átkarolása ezzel tökéletesen sikerült. Szabad volt az út Párizs felé. Ugyanakkor összedás. Joffre, akit Churchill a Nyugat megmentőjének tart, csodálatos energiával napok alatt rendbeszedte hátráló csapatait, két új hadsereget szervezett, és ezzel a lehangolt, megvert sereggel szeptember 6-án megtámadta a német sereg jobbszárnyát, a Párizstól kissé keletre, a Marne-folyó mellett fekvő I., II. és III. német hadsere-

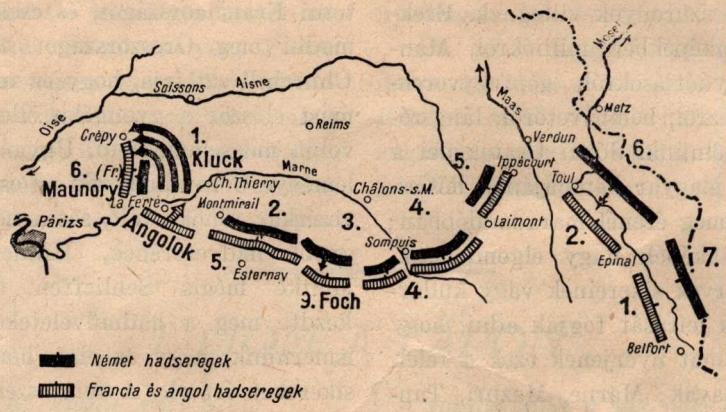

omlott a francia hadseregnek a német front déli szárnya ellen intézett támadása. Joffre francia fővezér terve, mely ugyanolyan támadó szellemű volt, mint Schlieffené, ennek a támadásnak a meghiusulása után már nem volt keresztülvihető. (Érdekes, hogy 1911-ben Michel francia tábornok olyan haditervet készített, mely számolt a Belgiumon keresztül történő német támadással, de ezt a Belgium nemzetközileg biztosított semlegességében túlságosan bizakodó francia vezérkar elvetette.) Augusztus végén a franciák már az egész vonalon védekezésre szorítkoztak. Helyzetük kétségbeejtőnek látszott. Szinte az 1871-i porosz—francia háború kritikus napjaira emlékeztetett. A francia kormány Párizsból Bordeauxba menekült. Moltke és a német nagyvezérkar diadalmámorban úszott. De nagyon hamar bekövetkezett a keserű csalódás.

geket. Ezzel megkezdődött a világtörténelem legnagyobb és kihatásaiban is egyik legfontosabb csatája. A négy napig tartó ütközetben 1,200.000 ember küzdött kb. 350 km-es frontszakaszon. Az első és második nap eldöntetlenül végződött. A negyedik napon a franciák kétségbeesett hősiessége megbontotta a sokkal jobban felszerelt német seregek ércfalát, s a németek, hogy a frontáttörés katasztrófáját elkerüljék, megkezdték a visszavonulást. A marnei csata nem mondható abszolut francia győzelemnek, de a német haditerv tökéletes kudarcát jelenti.

Miért vesztették el a németek a marnei csatát? A világháború történetírói szerint Moltke az oka a csatavesztésnek. Milliós seregeket nem tudott kézben tartani. Száguldva ment előre, miközben a csapatokkal minden közvetlen összeköttetése meg-

szakadt. Kluck, Bülow és Hausen, a német seregvezérek, egymásról és központi irányításról mit sem tudva, a saját szakállukra harcoltak. Igaz, hogy ez nem egészen Moltke hibája. Az ő bűne csak az, hogy minden fenntartás nélkül elfogadta a 19. századi német parancsadási módszert, amely az alvezéreknek az elgondolt terv keretei között a lehető legnagyobb cselekvési szabadságot biztosítja, s amely a 19. század győzelmes német háborúiban nagyszerűen be is vált. Marnenál azonban Joffre parancsadási módszere igazolódott be, aki autón minden nap bejárta küzdő csapatait és még jelentéktelen ügyekben is személyesen intézkedett. Tény az, hogy a művészi haditerv s a kiváló emberanyag ellenére is elvesztette a csatát (s ezzel együtt talán a háborút) Moltke erélytelen hadvezetése Joffre zsenialitásával szemben.

S az eredmény? A német remények megsemmisültek. Párizs felszabadult a szörnyű lidércnyomás alól. Moltke lemondott, Joffret ünnepelték. A mozgó háború átadta helyét a végnélküli állásharcnak. A front megmerevedett, s a nyugati háború egy kolosszális várharc képét öltötte magára.

k. a.

Haj, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
Elszórád villámidat
Dörgő fellegedben.

A POKOL

(Ezelőtt néhány száz évvel egy másik nagy költő is írt ilyen címen egy költeményt, Dante volt, ki Isteni Színjáték: Divina Commedia című, három részből álló művével meghódította a világot. Ennek az Isteni Színjáték-nak egyik része a Pokol. Dante hatalmas trilógiája a nagy átfogó emberi problémákat viszi az olvasó elé, a Pokol ez újabb feldolgozása pedig egy osztály, úgy tudom, a hetedik osztály tragédiáját peregteti le előttünk. Irta: Vathy Elek tanár úr. Olvassátok kellő borzadállyal és rettegéssel.

Az új Pokol két részben tárul fel előttetek. A szerkesztőség jóindulatát mutatja ez az intézkedés, mert véleményünk szerint szeptemberre elég a kegyetlen sorsok bemutatásából ennyi is.)

Az emberélet útjának felében
Egy nagy rengeteg erdőbe jutottam,
Mivel az igaz út nem tűnt elébem,

Az erdőn túl, ahogy átmentem rajta,
Még szörnyűbb helyre jöttem hamarosan,
Egy tölcsér volt, vagy nagyobb kráter-fajta.

Isszonyú katlan s benne tömeg forrott,
Nagy volt a lárma, jajgatás, zsivajgás
S kénköves füst, mely csavará az orrot.

Amint látám a szörnyű helynek száját,
Úgy rémlett, mintha láttam volna ezt már,
Mikor olvastam a Dante munkáját.

Látván, egy ifjú áll nem messze ottan,
Hozzálépek és megkérdezém tőle:
Ki vagy te ifjú, s mondd, hová jutottam?

Ő meg felelt a füstből nyelve jókat:
Gyurka vagyok, az osztálykönyvnek őre,
Én számoltam be fenn a hiányzókat.

E népeket, kik ott lent fuldokolnak,
Fenn a magasban hetediknek hívták,
Most meg lakói mind-mind a pokolnak.

E katlan itt a Lucifer hazája,
Itt járt egyszer Dante, a híres költő,
De azóta még szörnyűbb lett a tája.

Ha velem jősz és sikerül leszállni,
Megmutatom, hogyan bűnhődnek itten,
S megnevezem, kit hol lehet találni?

A meredek ösvényen megindulva,
A szörnyű tölcsér feltárult előttünk,
S látám titkait egy kis idő mulva.

A peremnél sok ifjút láték zajban,
Mellüket verték és meakulpáztak
S önmaguk fején tépdestek a hajban.

— Nincs más bűnük — szól vezetőm — csak ennyi.
Közönbösek voltak s a bűnözőket
Nem igyekeztek szelídebbé tenni.

Bár ők tarták az osztályban a rangot,
Szerények voltak, s kényelmesen tűrték,
Hogy a gonoszok adják meg a hangot.

Elnézték, hogy osztályuk óllá váljon,
Mindig lárma és zaj törjön az égre,
S e zajban Vadász, s Kovács dirigáljon.

Lejjebb első körében a pokolnak
Nagy sereget látánk, amint táskával
A meredeken körözve loholnak.

Ahogy rohantak, nyelvük mind kilógott,
Könyvük széthullt, de gyorsan felkapkodták
S rohantak. Szemem könnyekig hatódott.

Hű vezetőm így magyarázott róla:
— Ezek, kik aludni nagyon szerettek,
S nem ugrottak, amint a vekker szóla.

Már jóval elmúlt negyed kilenc óra,
Amikor ők az iskolához értek
S belopakodtak ott a folyosóra.

A fal mellett surrantak zajt nem ütve,
Az osztály előtt hallgatóztak kissé,
És helyükre ballagtak szemlesütve.

Reiber, Kár, Lóri járt e sereg élén,
Most itt fülükbe cseng az átkos csengő,
S örökké futnak a meredek szélén.

Amint lejjebb szálltunk a mély torokban,
Egy másik raj nagy könyvekkel kezében
Ödöngött jobbra-balra telt sorokban.

Ovidiusnak könyve a kezükben,
Másik Petőfi verseit tanulta,
És egy sor is meg nem maradt eszükben.

Mikor könyvüknek a végére értek,
Kezdték elölről és folytatták újra,
Minden versszakot morgással kísértek.

A vezetőm szólt: Lám, sok hanyag diák,
Könyvnélkülit kik sohasem tanultak,
Itt hozzák be most a nagy restanciát.

Kevesi és Szüsz addig fog szenvedni,
Míg a nyolc év alatt elbliccelt verset,
Sikerül nekik elméjükbe szedni.

A harmadik körben játékot űztek,
Valami szörnyű krixkrax-féle írást
Roppant kövekről kínlódva betűztek.

És szólt az egyik szerencsétlen sírva:
Én Kann vagyok, s ez itt a Vendl Tibor,
A kő egyiptomi nyelven van írva.

Jó osztályfőnk kegyesen százszor intett,
Hogy füzetünkbe oly csúnyán ne írjunk,
Ám szavára kezünk vígan legyintett;

S most ez a sorsunk, — bár sok könnyet ejtünk —
Reggeltől estig, estétől reggelig
Hieroglifeket izzadva fejtünk.

A negyedik kör keskeny útján járva,
Látánk páronkint sok-sok szerencsétlent,
A szájuk nagy lakattal volt lezárva.

Kezük vastag bilinccsel megkötözve,
A fejük meg erős bivalyszíjakkal
Mindegyiknek a mellére nyűgözve.

Amint jajveszékelve hozzánk érnek,
— Ezek azok, szólalt vezetőm közbe,
Kik a folyosót nézték játszótérnek.

S mely felverte az iskola tájékát,
Ők termelték a zajnak és lármának,
Úgy cirka hatvan-hetven százalékát.

Ha tanár jött, ügyesen meglapultak,
Ártatlan bárány képét öltötték fel,
Esetleg az egyik sarokba bújtak.

De mihelyt a vész tőlük odább haladt,
Már ismét egymás nyakán, hátán voltak,
Téptek a ruhát és rúgták a falat.

Most kezük-nyelvük bilincsekbe zárva,
Bűnhődik Goltz, Reisz, Király és Perényi
S velük együtt a többi bűnös árva.

Ugyane körben mások körben álltak,
S látám, amint félmázsás nagy dinnyékkel
Egymás fejére bőszen hajigáltak.

Bár rettentően ünták e szörnyű dolgot,
Nem volt szünetjük, hajigálták egyre,
Noha mindegyiknek már vére csorgott.

Megkérdém vezetőm kíváncsi szóval:
Mi volt bűnük, hogy most ilyen tárgyakkal
Hajigálnak s nem labdával vagy hóval?

Felelt: Ellenszegültek a parancsnak,
És tízpercekben bombaszernek nézték
Vékony héját a megevett narancsnak.

Lejjebb hárman-négyen az oldalt mászták,
A fejükön nagy vörös turbán lángolt
S görbe botokkal egymást hajkurászták.

Elől egy hosszú ifjút látánk ottan,
A turbánjával köszöngetett folyton —
Elszörnyülködve ekkép szólítottam.

Ki vagy te szörny, és mondd meg, hol szü-
lettél?
Mamád miért vett ilyen szörnyű kucsmát?
Ő kalpagját levéve szólt: Kérdeztél?

A napot meg Zalában pillantottam,
S mivelhogy arra nem szokás köszönni,
E jó szokást Pesten is megtartottam.

Ha az utcán tanár jött vélem szembe,
Nem akartam én sehogy észrevenni,
Vagy a sapkámat húztam a szemembe.

Nagyobb bűnöm talán nem is volt semmi.
A köszönést most gyakorolom buzgón,
S úgy veszem észre, kezd is immár menni.

Mert tanulás helyett hokiztunk egyre,
Most is folytatjuk e bájos játékot,
S botokkal üzzük egymást fel a hegyre.

Kergetni fogjuk egymást még sokáig,
Míg a fejünkön e vérszínű sapka,
Miként a hó, majd oly fehérré válik.

Ahogy lejjebb mentünk az ösvény szélén,
Egy ifjút láttam szép piros orcával
Futkosni benn egy ketrecnek a mélyén.

Noha köröskörül elzárta korlát,
Ő futkosott balra, aztán meg jobbra
És mindenbe beléüté az orrát.

Egy cselló volt nőve a háta táján,
És szinte kővé dermedezve láttam,
Iszonyú megafon egy nőtt a száján.

Ahogy a száját egy kissé kinyitja,
S szokása szerint megpróbálja súgni,
Riadtan szólék: A Bagyóék ifja.

Hallottam róla sok-sok alkalommal,
Kotnyeles volt s az osztály fősúgója,
Azért van most megáldva megafonnal.

Amint a hetedik körbe leértem,
Már nagyon mélyen jártam a katlanban,
Ahogy szememmel a mélységet mértem.

Ottan látám, hogy egy nagy, sötét lyukban
Egy sereg, mint héringek, úgy tanyázott,
S kezét tördelte az iszonyú drukkban.

A lyuk száját egy acélkorlát zárta,
Előtte egy vörös ördög tanyázott
És a nevüket folyton kiabálta.

Azok remegve ijedten lapultak
S félelmükben a szőrös ördög elől
A lyuk mélyén a szurokba bebújtak.

Ám a szigorú őr nagyon vigyázott,
S melyik nevére nem ugrott azonnal,
Arra korbáccsal egy jót odavágott.

Szánakozva néztem a szenvedőket
És kérdezém: Oh bájos Lucifer,
Mely bűn miatt korbácsolod meg őket?

Felelt: Ne sajnáld ezeknek fajtáját,
Ezek kerültek óvatos ügyesen
Néhanapján az iskolának táját.

Ha jöttét érzék a felelő napnak,
Gyomorrontást, náthát, meg enyhe görcsöt,
Esetleg egy kisebb orrvérzést kaptak.

Ha váratlan veszélyt rejtett az óra,
A kezükbe szúrták a tintás tollat,
S kezet mosni mentek a folyosóra.

S addig nem jöttek újra a terembe,
Míg lenn a csengő vígan meg nem szólalt,
Akkor könnyebbülve tértek meg rendbe.

König és Csillag volt vezér a téren,
Most ők ülnek a legmélyebb szurokban
S korbácsommal őket legtöbbször érem.

Ugyane körben egy ősz öreg álla,
A hátán füzetekből másfél mázsa,
Övéig ért le szép fehér szakálla.

Ahogy látá, hogy hozzá közeledtem;
Csak nem lesz máma latin dolgozat tán?
Kérdezé tőlem iszonyú ijedten.

Megnyugtatám, hogy nem kell tőlem félni,
Bennem nem rejlik ilyen gonosz szándék,
S megkérdém tőle, hogy kell néki élni.

Mikor kérdeztem tőle résztvevően,
A jámbor lélek terhét le nem véve,
Imígy felelt reám nézve merően:

Lengyel valék, s a bűnöm csupán ennyi,
Ha dolgozatírást neszelt az orrom,
Sohasem szoktam iskolába menni.

E nagy csomag, amely nyom a menésben,
A meg nem írott dolgozatok lapja,
Ilyen buzgó voltam a bliccelésben.

Most úgy kell bűnhődnöm, hogy éjjel-nappal
Folyton járok egy percet sem pihenve,
A hátamon e mázsás irkalappal. *(folyt. köv.)*

Magyarok a negyedik uszó európabajnokságokon

Huj-huj-hajrá! Huj-huj-hajrá! Huj-huj-hajrá!

S a vonat lassan kigördül a Nyugati pályaudvar kupolája alól, a harminc főből álló lelkes kis csapat indul a nagyvilágba: Magdeburgba, hol Európa nagy nemzetei előtt megmutassa, hogy Magyarországnak helye van Európa kultúrnépei között.

— Egy napi utazás után megérkeztünk Magdeburgba. Mindenki megilletődve áll a pályaudvaron, mindenki érzi — a felelősség terhét, — megérkeztünk a csatatérre. Ezidén rendezték először az új rendszer szerint a vízipóló bajnokságot, amennyiben a teljesen irreális kiesési rendszert, — mely szerint, amelyik csapat egyszer veszít, kiesik a további küzdelemből, — elvetették; s egy teljesen új rendszer szerint sorsoltak. Ezen rendszer szerint a csapatokat csoportokba osztják, minden csoportnak van egy vezetője, s a vezetőhöz sorsolják a többi résztvevő csapatokat. A csoportokban lévő csapatok körmérkőzést játszanak egymás közt, majd az első két helyezettek ismét egy csoportot alkotva, szintén körmérkőzést játszanak, de az előző csoportban elért eredményt megtartják. Igy tehát az A) csoport első helyezettje nem játszik ismét a második helyezettel, hanem az előző küzdelemben elért eredményt veszik figyelembe. Mindenkit a vizipóló sorsolása érdekli. Két csoport volt az idén, az egyik csoport vezetője Magyarország, a másik csoporté Németország. Magyarország csoportjába tartoztak: Belgium, Jugoszlávia, Franciaország és Hollandia, míg Németországhoz: Svédország, Spanyolország, Olaszország és Csehország csapatai sorakoztak. Mindenki szomorúan állapította

Üsd az orrát, magyar, ki bántja a tiéd!

meg, ismét nekünk jutott az erősebb csoport.

A hátralévő pár napot mindenki szorgalmas munkával tölti el, s a stadion tele van, — állandóan kíváncsiak százai előtt dolgoznak, készülődnek a küzdelemre a nemzetek kiküldöttei. Munka után este az egész nemzetközi társaság künn sétál a korzón, bábeli hangzavar uralkodik, mindenki a saját nyelvén kitörő örömmel üdvözli ellenfeleit, s utána szomorú szívvel állapítja meg, hát ez is eljött.

A feszültség teljes. Indul a küzdelem. Tízezer német bíztatja a felvonuláskor fiait; ütemesen hangzik a Ra-ra-ra-Germania. Szívszorongva hallgatjuk a buzdítást, mindenki arra gondol, mi lesz itt a magyar-német mérkőzésen.

— Vége a parádénak.

— Kezdődnek a versenyek. Mindenki feszülten figyel, az úszók idegesen készülődnek, felállás, s már indul is az első mezőny. Vizipóló. Azt hiszem, elég lesz, ha megemlékezem a két csoportvezető mérkőzéseiről, s a négyes döntőről. A németek mindjárt a kezdetkor meglepetéssel szolgáltak a résztvevő nemzeteknek. Amennyiben a pálya maximális méretű volt (30×20 mtr.), melyhez még mi magyarok, kik állandóan nagy pályán játszunk, sem vagyunk hozzászokva. Ebből következik, hogy a csapatnak eleinte nem ment úgy, ahogy az itthoni pályákon szokott menni. De miért híres a magyar válogatott? Mindenbe belejön, s mindent meg tud szokni, s ezen a pályán is felfutott a legjobb formájára. Ezt a formát fokozatosan, lassan érte el, s legjobban fejlődött ki a németek elleni mérkőzésen, s legszebb játékot az utolsó mérkőzésen a svédek ellen mutatta. Első mérkőzésünk a belgák ellen volt, kiket nehéz kezdet után 5:1 (1:0) arányban vertünk. Utána naponként következtek a mérkőzések. A hollandokat 9:1 arányban legyűrjük, s utána másnap nehéz diónak bizonyulnak a jugoszlávok, kik ellen csak 3:1 az eredmény. Majd a mindjobban feljavuló franciák ellen 5:0 arányban győz a magyar csapat. Ezután végre elérkezett a jól megérdemelt szünet, hogy azután a két csoport első két helyezettje vívja meg a döntőt. Döntőbe kerültek Magyarország, Belgium az egyik, Németország, Svédország a másik csoportból. Minden csapat a csoportjában elért eredményt a döntőbe tovább vitte, így tehát a döntőben Magyarország játék nélkül győzött Belgium ellen 5:1-re, s viszont a németek 6:3-as győzelemmel startoltak a svédek ellen. A sorsolásnál az első fordulóban a következők kerültek szembe egymással: Németország—Magyarország, Svédország—Belgium. A magyarok teljesen felkészültek a sorsdöntő mérkőzésre; a németek gondoskodtak tele nézőtérről, amennyiben az el nem adott helyeket katonasággal és iskolás gyerekekkel népesítették be. Szinte félelmet keltő volt, mikor vízbeszálltunk, hallani a németek csatakiáltását. Mi lesz itt, ha ezeken fog a buzdítás, mi lesz velünk, maroknyi néppel? De felülkerekedett bennünk a büszkeség, a dac, a 3:0 után már mint illedelmes tanulók, szótlanul ültek a helyükön a németek, s szomorúan hallották az összes idegen nemzetek harci kiáltását: a magyar huj-huj-hajrát. De annál nagyobb örömmel, szinte meghatottsággal hallgattuk mi magyarok azt a huj-huj-hajrát, amely a magyarok iránti szeretet kifejezéseképpen hangzott olaszok,

Szívet cseréljen az, aki hazát cserél!

svédek, hollandok, spanyolok s megannyi más nemzet leányainak és fiainak ajkáról. Feladatának megfelelt a magyar csapat, kötelességét teljesítette, s nyugodtan nézett az utolsó mérkőzése elé. Svédország ellen könnyedén 9:1-re győzött a csapat, míg a lelkileg összeroppant németek, bírói segédlet mellett is csak nehezen verték a belgákat 2:1 arányban. Végeredményben az 1934. évi európabajnokság sorrendje vizipólóban a következőképen alakult:

Magyarország,
Németország,
Belgium,
Svédország,
Jugoszlávia,
Franciaország.

A küzdelemnek vége, minden magyarnak csillogott a szeme és a boldogság pírja lepte az arcát, mikor az európai nemzetek tisztelettel felálltak és hallgatták: „Megbűnhődte már e nép a multat s jövendőt.“ *Bozsi Mihály.*

(Bozsi Mihály, akit sikerült az Ifjú Évek sportrovatának irányítására megnyernünk, olyan tárgyilagos szerénységgel ír a magdeburgi eseményekről, mintha ott sem lett volna. Pedig tudjuk jól, hogy a gólok dobálásában nem volt ilyen szerény. Ne is legyen!)

Kinek virág kell, nem hord rózsaberket,
A látnivágyó napba nem tekint.
Kéjt veszt, ki sok kéjt szórakozva kerget,
Csak a szerénynek nem hoz vágya kint.

Nem tudta amerikai esküre tartani a kezét az erdélyi magyar

Családja unszolására a clevelandi születésű Bede Mózes székely-magyar polgárosítási vizsgára jelentkezett a városbíró előtt. A vizsga kitünően sikerült és semmi akadály sem volt már arra, hogy megkapja a polgárlevelét. Csupán fel kellett esküdni.

A bíró elé lépett hát az öreg góbé és el kezdte mondani az eskü szövegét. Minden símán ment, csak amikor ahhoz a ponthoz ért, hogy most már lemond a régi hazájáról és minden erejét az új hazának szenteli . . . egyszerre nehéz lett a keze. Nem tudta tovább esküre tartani . . . valami megfoghatatlan erő húzta lefelé. És egyidejűleg megteltek szemei könnyekkel, többé szó nem jött az ajkára.

A bíró megkérdezte, hogy mi a baja — de ő csak sír és nem tud válaszolni. Végre kinyögi az őt képviselő Csizmadia János magyar ügyvédnek, hogy ő bizony nem tud lemondani sohasem az édes magyar hazáról.

A bíró megveregette a vállát és új terminust jelölt ki az esküttételre. „Minden rendben lesz, öreg barátom“ — mondotta neki — , „talán hirtelen jött most az egész dolog, én megértem . . . egy cseppet sem haragszom. Barátkozzál meg a gondolattal és a legközelebbi alkalomkor megy majd az eskü is.“

De bizony az új terminus se hozott eredményt. Amikor esküre emelte fel a kezét Bede uram, azonnal elnémult és kibuggyant a könny a szeméből. „Meginstálom, ügyvéd úr, esmént nem megy“ — szólt oda Csizmadiához.

A bíró most már igyekszik a lelkére beszélni, hogy emberelje meg magát. Elvégre ezért a gazdag, szép országért mégis csak érdemes lenne felcserélni azt a szegény kis Magyarországot. És egy utolsó határidőt jelölt ki a számára.

Néhány hét mulva tehát ismét a bírónál volt Bede Mózes. De csak az előszobáig jutott. Amikor a bíró beszólította a terembe, ő már be sem ment. A fojtó zokogástól beszélni sem tudott volna. Engedelmet kért hát, hogy ne nehezteljen a bíró úr, hogy olyan sokszor háborgatta, de most már többé nem jön . . . hiszen ő azt az esküminta soha el nem tudná mondani. De azért, mint magyar állampolgár is szeretni fogja az ő fogadott hazáját. És már indult is kifelé.

A bíró azonban elcsípte és karonfogva visszavezette a szobájába. És így szólt hozzá:

— Jó magyar hazafi, Bede Mózes. Az eskü mellőzésével örömmel avatlak fel az Egyesült Államok polgárává! Irígylem a csodaszép hazádat, hogy olyan nagyszerű polgárai vannak, mint amilyen te is vagy. De nekünk is szükségünk van ilyen jó polgárokra és biztosak vagyunk abban, hogy te eskü nélkül is éppen olyan becsülettel ragaszkodol a fogadott hazához, mint amilyen fájdalommal vonzódol a szülőhazádhoz.

(A „Magyarság"-ból.)

Minden ország támasza, talpköve
A tiszta erkölcs.

Szeptemberi köszöntés

Már nyílnak az iskolapadban a könyvek,
Már zöldel a víg nebulói sereg,
Még el se feledte a régi tanévet
S már új tudományszomjjal közeleg.

* *

Tagadhatatlanul és megfellebbezhetetlenül megjelent újra szeptember s vele együtt az új iskolai év minden örömével, bánatával együtt. Régi és új diákok s diákkisasszonyok elfoglalták helyüket az osztályokban, és a nyáron kiszáradt katedrák megcsikorognak a zord professzorok lépése alatt. Az iskolakapu berozsdásodott sarkvasai meg-megreccsennek eleinte, s a berozsdásodott diákagyak gépezete is recsegve, ropogva kezd neki az új munkának.

Most vesz lendületet az élet új futáshoz.

Most rajtáz végtelen hosszú sorban az olimpikonok győzelemre törő népe.

Most röppen magosba egy láthatatlan zászló, hogy maga után zúdítsa a legverhetetlenebb légiót, amelynek neve: ifjúság.

* *

Az új munkaév küszöbén szeretettel köszöntjük régi és új olvasóinkat. Ime, mi is visszatértünk, a nyári hallgatás után újra megszólalunk és ez új tanévben a régi ragaszkodással nyújtunk kezet a magyar evangélikus ifjúságnak. Az Ifjú Évek homlokára új szám kerül: XIII. évfolyamát szedi és tördeli már a

nyomdász derék keze. S a kezdéskor akaratlanul, sőt akaratunk ellenére is tollunkra tolul egy őszinte hang, hogy hozzátok jusson, kedves feleink. Nehéz az Ifjú Évek útja, nehéz és göröngyös. Nem mondtuk ezt még sohasem tinéktek, nem panaszkodtunk az eltelt tizenkét esztendő alatt egyszer sem. Most sem síránkozóan írjuk le az új évfolyam élére, hanem inkább kérve. Kérünk titeket, hogy szeressétek az Ifjú Éveket és ragaszkodjatok hozzá. Mert ennek a lapnak az élete, virágzása, lendülése két tényezőn múlik. Egyrészt azokon, akik csinálják, de másrészt azokon, akik olvassák. Ezek pedig ti vagytok. A nehézségeket, amelyek e lap elé állnak, csak úgy tudjuk legyőzni egészen, ha ketten összefogunk, összetartunk, és nem engedjük elveszni a magyar evangélikus ifjúság eme szépen növekvő fáját, az Ifjú Éveket. Akik eddig velünk voltatok, maradjatok ezután is mindig mellettünk. Akik eddig még nem jöttetek be a táborba, jertek most, hogy legyenek együtt mindazok, akik együvé tartoznak. Mi nem állhatunk egy helyben. Nekünk haladnunk, fejlődnünk, izmosodnunk kell, mert ha egyszer megállnánk, és ha egyszer nem tudnánk tovább előre menni, akkor már nem is állnánk igazában, hanem esnénk, süllyednénk és megsemmisülnénk.

* *

Az új évfolyamban lapunk munkásai nemcsak arra törekszenek, hogy a lap eddigi színvonalát mindenben megtartsák és azt továbbra is biztosítsák, hanem újult erővel igyekeznek céljához közelebb vinni. Az Ifjú Évek célja pedig nem más, hanem az, hogy belevegye magát az evangélikus magyar ifjúság szívébe, s legyen ennek az ifjúságnak jóbarátja, szórakoztató látogatója s magasztos céljainak elérésében ereje szerinti hűséges támasza.

A lap új évfolyamáról csak néhány dolgot hozunk itt olvasóink tudomására. A legelső az, hogy mint már e szám is mutatja, az egyes számok terjedelmét az eddigi 24 oldalról 32 oldalra emeltük fel. S tettük pedig ezt a nélkül, hogy az előfizetési árban változás történnék. Tehát az eddigi terjedelem egyharmadával növeltük a lapot, ami igen tekintélyes többletet jelent. Sokszor éreztük ugyanis az elmúlt évek folyamán, hogy a kisebb terjedelem sok tekintetben megszorítja a szerkesztőség kezét. Ezért kellett anyagi áldozattal is emelni a lap terjedelmét.

A tartalomról előzetesen nem mondunk semmit. Majd beszélnek önmagukról az egyes számok. Csak egy sokszor hangoztatott kívánságunkat ismételjük meg ezzel kapcsolatban. Mert, mint mondánk, a számok majd beszélnek magukról, de nem annyira nekünk, hanem inkább nektek, Kedves Olvasók! Hát mi csak azt akarjuk, hogy amit néktek beszélnek, azt továbbítsátok a szerkesztőségnek. Főleg, ha valami hiányról, hibáról szól majd a beszédük, akkor leszünk igen kíváncsiak arra. Mert így tudjuk pótolni a hiányosságokat és helyrehozni a hibákat, amelyek előfordulnak az Ifjú Években. „Kedves Ifjú Évek! — írjátok meg szépen — nekem az a véleményem, hogy jó lenne, ha erről meg arról is olvashatnánk néha.“ Csak egész bátran és őszintén meg kell mondani a lapra vonatkozó véleményeket, mert csak így tudjuk orvosolni a bajokat.

* *

Sír a fergeteg című ifjúsági regényünk további sorsáról kell még most számot adnunk. Ez a munka már két éven keresztül jelent meg folytatásokban, de mint bizonyára mindnyájan tapasztaltátok, csak igen kis részleteket tudtunk belőle közölni az egyes számokban. Éppen ezért, nem akarván nagyon messzi húzni a közlést, szerkesztőségünk úgy határozott, hogy ez év folyamán nem közöl már több folytatást belőle. Ezt a kérdést is anyagi áldozattal oldjuk meg a következőképpen.

A Sír a fergeteg hátralévő elég tekintélyes részét egy füzetben kinyomtatjuk és eljuttatjuk mindazoknak, akik az Ifjú Éveknek az elmúlt évben is előfizetői voltak. Igy azok teljes egészében megkapják ezt a kedves kis regényt s a helyett, hogy a további közlés elmaradásával károsodás érné őket, az idei előfizetés fejében ingyen kapják a hátralévő részt. Már most felszólítjuk az olvasókat, hogy e füzetre való igényüket legkésőbb december 1-ig jelentsék be a szerkesztőségnek, mert aki később jelentkezik, az e folytatásra nem tarthat igényt.

Azoknak, akik csak a tavalyi XII. évfolyamban lettek előfizetők, s így hiányzik nekik a regény első évi anyaga, még most is szívesen megküldjük a már tavaly kiadott első füzetet, mely a XI. évfolyamban közölt folytatásokat tartalmazza. Akik ezt meg akarják kapni, szintén kérjék levélben a szerkesztőségtől. Ilyen módon a „Sír a fergeteg" teljességében áll majd minden olvasónk rendelkezésére.

* *

Ezeknek közlésével Isten nevében megindítjuk az Ifjú Évek XIII. évfolyamát. **A SZERKESZTŐSÉG.**

KIS KRÓNIKA

HINDENBURG.

Az elmúlt nyáron, húsz esztendővel a világháború kitörése után, meghalt a világháború legnagyobb hadvezére, a háború utáni Németország legtekintélyesebb alakja, a köztársaság elnöke: *Hindenburg* marsall.

Már nyugalomban volt, mikor a háború kitört, mert már akkor 67 éves volt. De nyugalmából előhívta a zavaros, harci idő, s a császár szava odaállította a keletporoszországi német hadak élére, hogy a Németországra zúduló orosz betöréstől védje meg hazáját. S az öreg hadvezér eleget is tett a hívó szónak, felkötötte a kardját újra, s a Mazuri tavaknál megsemmisítő vereséget mért az orosz óriásra. A tannenbergi csatatér a legszebb diadalát látta, s most ennek a csatatérnek hatalmas emlékműve fogadta örök nyugalomra a halott vezér pihenő földi tetemét.

Ám Hindenburg nemcsak a háborúban, de a békében is nagy tudott lenni. Mint

a Német Birodalom elnöke, népének osztatlan szeretetétől övezve, irányította bölcseséggel hosszú éveken keresztül a háború elvesztésétől meggyötört országot és népet. Körötte világnézetek véres harca dúlt, ő azonban fölötte maradt pártnak és szenvedélynek, s mikor most jó vénségében elengedte elhaló keze a kormányt, az egész világ hódolata borított szemfödőt halottá vált arcára.

Hindenburg nagysága életének Istenhez kötöttségében alapozódott. Nem önmagában bízó, vagy elbizakodott ember volt, hanem az evangélikus vallásos élet legszebb kifejlődése. Lelke az imádság kapcsán állandóan az Istenhez volt kötve, s népének is azt hagyta örökül, hogy kövesse és hirdesse mindig a Krisztust. A templomban sohasem maradt üres a helye, s a német nép körében szinte köztudomássá vált már, hogy ha valaki a jó öreg Hindenburgot látni akarta, annak templomba kellett menni.

Most már mégis üresen maradt helye a templomban, de bizonyára megnyerte kies helyét Annál, akivel együtt járt az életen keresztül. (=)

BAJ VAN AZ EGYETEMEKEN.

Veszedelmes és ijesztő hírek érkeznek az egyetemekről, melyek főleg a felső éves középiskolás diákokat egészen közelről érintik. Már az elmúlt években is előfordult, hogy egy-egy gyengébb bizonyítvánnyal rendelkező ifjú ember érettségi után zárt kapukra talált az egyetemen, de ilyen nagy tömegű visszautasítás eddig még nem volt. Csak a budapesti egyetemen körülbelül hatszázra megy a visszautasítottak száma. Ezek most itt állnak tehetetlenül, vesztett reményüket siratva, s azt sem tudják, hogy merre nézzenek, hová induljanak. Bizony sok élet megtörik ott az egyetemi feketetábla előtt, amelyre egy szomorú névsort szögeznek ki: a fel nem vettek névsorát. Az Ifjú Évek Kis krónikájába nemcsak azért jegyezzük fel ezt a tényt, hogy emléke — mint fekete, ijesztő kép — megmaradjon későbbi időkre is, hanem azért, mert ez a lap olyanok kezébe kerül majdnem minden esetben, akik egy vagy két vagy több év mulva maguk is szurkolva várják a döntést: felvettek, vagy nem vettek fel? És nagyon a szívébe szeretnénk vésni minden olvasónknak, hogy vége van az úgynevezett régi szép időknek, amikor minden érettségivel és sétapálcával rendelkező ifjú csak úgy besétált „hallgatni“ az egyetemre. Ma verseny van. A jók és legjobbak, a derekak és legderekabbak versenye. Tessék már most készülni a nagy bajvívásra, tudásban, erkölcsben, lelki-testi kiválóságban megedződni, verejtékes, becsületes munka által az elsőkhöz törni. Nincs egy elvesztegetni való órátok sem. Komoly életet, nehéz körülményeket adott az Isten nektek. Ha Ő adta, tudta, miért tette. Kapcsoljátok hozzá minden törekvésteket, s lesztek gyengékből erősek, utolsókból is elsők, mert az, kivel Isten van, megáll és győzedelmeskedik.

Fortuna szekerén okosan ülj,
Úgy forgasd kerekét, hogy ki ne dülj.

SZOBROT KAP RÁKÓCZI FERENC IS.

Néhány esztendeje hatalmas ünnepséggel és országos lelkesedés közepette avatta fel az ország népe Budapesten Kossuth Lajos szobrát. Most kerül végre sor a magyar szabadság másik nagy hősének, másik száműzött, bújdokló, idegen országban meghaló vezérének, *II. Rákóczi Ferenc* fejedelemnek szobrára. Horthy Miklós kormányzó kezdeményezésére és egyenes utasítására hozzálátott az ország népe, hogy előteremtse azt a pénzt, amelyből szobrot emelhet a nagy fejedelemnek. Örömmel tölt el mindnyájunkat ez a hír, mert hiszen a magyar történelem alakjai között ő az egyike a legszeretettebbeknek. Örömmel tölt el, mert már réges-régen állnia kellene ennek a szobornak. Már régen patinássá kellett vona válnia. Kétszáz esztendeje porladozik már a nagyságos fejedelem földi része. Soká, nagyon soká idegen földben porladozott, halottaiban is számkivetetten, mikor aztán végre a fényes királyi kegy rámosolygott a rodostói halottra s megengedte, hogy a kassai dómban, magyar földön folytassa álmát. Csak úgy zúdult azon idő tájban szegény jó hazánkra ez a királyi kegy. A másik is hazajöhetett, Kossuth Lajos, mikor meghalt. És mi, jó magyarok, még a Rákóczi és Kossuth hamvai felett is éltettük a királyt, nem tudtuk, hogy ugyanaz a kéz, mely az élőket nem, csak a halottakat engedi át a határon, ugyanaz a kéz ezeket a határokat is lassan, de céltudatosan halottakká teszi. Hogy ezek a halott határok egyszer rázúduljanak a nemzetre. Ránk zúdultak. Most már újra rab földön van Rákóczi sírja.

. . . Siessünk azzal a Rákóczi-szoborral!

Ki tudja, hogyha sokáig várunk vele, nem feledjük-e el! Királyhűségünk újra veszedelmesen lángolódik.

Néki, míg a sír rá nem lehel,
Mindig tűrni és remélni kell!
Óh, ha bennem is, mint egykor épen
Élne a hit vígaszul nekem . . .
Kis kacsóid összetéve szépen
Imádkozzál, édes gyermekem.

A Brit és Külföldi Bibliatársulat adatai a legutóbbi évről.

Az év folyamán tizenegy új nyelven adta ki a Bibliát, most már összesen 678 nyelven. Kiadott a mult évben 1,136.605 teljes Bibliát; 988.388 Újtestámentomot; 8,808.210 egyes Bibliai könyveket; összesen 10 millió 933.203 példányt. Bevétele volt 374.592 angol font, kiadása 373.896 angol font. Magyarországon körülbelül 10.000 példánnyal több fogyott, mint az előző évben. Ugyancsak emelkedett az eladott példányok száma Romániában és Bulgáriában is. Kínában 3,902.000 példányt, Japánban 541.000 példányt adtak el. Japánban csodálatos eredményeket értek el az egyes kolportőrök: négy kolportőr egyenként 30.000 példánynál többet adott el, az egyik pedig 45.000 példányt. Egész Afrikában 509.000 példány kelt el, 155.000-el több, mint az előző évben. Délamerikában összesen elkelt 437.000 példány.

Mert szegénynek drága kincs a hit,
Tűrni és remélni megtanít.

A magyar ruha

Örömmel olvastam néhány leányiskola értesítőjét, mely arról számol be, hogy növendékeinek kötelezővé tette a magyar ruha viselését.

Szép is volt az a viselet, amit a régi jó világben szép- és dédanyáink büszkén hordtak, melyet azonban a mostani kor divathajhászó szelleme teljesen háttérbe szorított.

A magyar ifjúságnak kötelessége ezt a lassan haldokló szép és nemes viseletet ismét életre kelteni és a mai nehéz gazdasági helyzet ellenére is egész lélekkel és szeretettel újból felkarolni. Milyen kedves képet nyújt a fiatal lány magyar ruhában.

Régi sötétkék ruhánkat kevés költséggel és fáradsággal otthon házilag átalakíthatjuk helyesen alkalmazott zsinórzással, vitézkötéssel, vagy hímzéssel.

Legyünk büszkék nemzeti viseletünkre és hordjuk szeretettel.

Glock Klára.

Igazi **csodagyermek** Marcet párizsi mérnök hétéves fiacskája, aki bámulatos könnyűséggel tanulja az idegen nyelveket. Néhány hét elegendő és már teljesen jártas egy-egy új nyelvben. Eddig összesen 16 nyelvet sajátított el olyan könnyedén, mint ahogyan a korabeli gyerekek valamilyen új játékot megtanulnak. Hogy azonban más szempontból mennyire egyoldalú az értelmi képessége, igazolja az, hogy a legegyszerűbb számtani feladatokat sem tudja megfejteni.

William Leeds, az amerikai rádió népszerű bemondója, eldicsekedhetik azzal, hogy neki van a világon **a legdrágább szalmakalapja.** Nemrégiben tizenötezer dollárra biztosította. Leeds kalapjától soha meg nem válik; azt hordja télen-nyáron, sőt még a studióban is a fején tartja. A kalap azért olyan értékes, mert valóságos autogrammgyüjtemény. Egy alkalommal a rádióban egy külföldi jeles tanár előadást tartott. Mikor távozni akart, Leeds névaláírást kért tőle. A tanár sietett, papír nem volt kéznél és a bemondó gyorsan fehér szalmakalapját tette eléje. Ez adta Leedsnek azt a gondolatot, hogy kalapja tetejére és karimájára aláírásokat fog gyüjteni. Az autogrammok szépen felszaporodtak és most Leeds elérkezettnek látta az időt, hogy a féltett kalapot biztosítsa.

Mekkora házba lehetne a föld összes lakóit elhelyezni? Akitó Mitó, híres japán matematikus kiszámította, hogy milyen nagy házat kellene a föld lakóinak építeni, ahová egyszerre elhelyezhetők lennének. A „babilonház"-at 312 m. magasnak, 13 kilométer szélesnek és ugyanilyen hosszúnak kellene építeni. A 2102 emeletre 2900 feljáró vezetne. Másfél milliárd szoba ablakaira 1.300 millió ablakot építene. A lépcsőházak 60 kilométert tennének ki. A ház felépítése közel 2000 milliárd frankba kerülnek. Ezért az összegért teljes komfortot ígér a földkerekség lakóinak a japán matematikus.

A németországi vegyészek közgyülésén dr. Frowein tanár **a vaskorszak közeli végét** jósolta meg. Az évi szükséglet csak 3 és fél százalékos emelkedése mellett az európai vasércbányák már 58, a világ vasércbányái pedig 64 év mulva kiapadnak. A vasszükséglet hatalmas megnövekedéséről képet nyerhetünk, ha meggondoljuk, hogy a világ nyersvasgyártása az 1500. évtől évi 50.000 tonnáról 100 millió tonnára növekedett.

John Clibborn ezredes Lyndhurst-ban (New Forest) csodálatos eredményt ért el néhány árpaszemmel, amelyeket egy ötezeréves mumia-sírból hozott magával. Az árpát birtokán elvetette és a szemek átlag két-két és negyed méteres szárakon 20—30 kalászt termettek. Clibborn ezzel nemcsak azt akarja bebizonyítani, hogy az **ötezeréves árpaszemek** is termőképesek, hanem egyben arra a meggyőződésre jutott, hogy a bibliai őskorban rendkívüli gabonanemüek termettek. Az ezredes megállapításait az angol földmüvelésügyi miniszterium és a cambridgei növénytani intézet igazgatója is megerősítette.

Egy amerikai mérnök Morden-nél (Manitoba) folytatott ásványtani kutatások közben két óriási **mosaurus csontvázat** talált betonitagyagrétegben. A mosaurusok óriási tengeri szörnyek voltak, amelyek akkor éltek a mai Amerika helyén, amidőn Észak-

amerika középső részét óceán borította. A talált csontvázak közül az egyik 11 m. hosszú, a másik valamivel rövidebb. Korukat 60 millió évre becsülik. A csontok összeállítása egy évig fog tartani.

A keletafrikai angol kormányzóság nyomára jutott annak, hogy a Kenia területen egy samburu nevű vad hegyi törzs él, amely még mindig **emberáldozatot** hoz isteneinek. Az expedíció hosszabb időt töltött a vadtörzs lakóhelyén, s kitűnt, hogy a borzalmas szertartást rejtett helyen, éjtszaka végzik. Az expedíció súlyos büntetésekkel fenyegette meg a törzset, de ennek aligha lesz eredménye.

Carvallo francia tudós szerint **megbukott Einstein relativitási elmélete.** Megállapította ugyanis, hogy a fénysugarak sebességének a megváltozhatóságáról szóló hipotézis helytelen. Ezzel megdől az Einstein elméletéhez füzött minden következtetés is.

Nagykanizsán a Szentháromság-szobor helyén ásás közben a munkások mintegy 30—40 darab kisebb-nagyobb őskori állatfogat találtak. A fogak közül a legnagyobb 30 centiméter hosszú, súlya 5—6 kilogramm, felületén pedig határozottan látható az őskori növényevő állatok fogazatára jellemző recézet. A leletet a föld színe alatt mintegy két és fél méternyire találták. Arra következtetnek, hogy a lelet 10—100.000 éves lehet.

Szentes város határában, a Kőrös árterén, germán temetőre bukkantak. Eddig 67 sírt tártak fel, amelyből a régészeti tudomány szempontjából páratlan értékű leletekre bukkantak. A leletek közül a legértékesebb egy germán harcos sírjából került elő, ahol Magyarország területén először megtalálták azt a kétágú vasszigonyt, — a kardján, lándzsáján, késén, ollóján, szőrcsíptetőjén kívül — amellyel a római cirkuszokban küzdöttek a germán gladiátorok. Az ásatás színhelyét meglátogatta Porret svájci történelemtanár is, aki elragadtatással nyilatkozott a leletekről. Az egyik női sírból nagyértékű ritkaság került elő: egy elefántcsontból készült ruhacsat, amely a maga nemében szintén páratlan.

Smith és Steinbach amerikai fizikusok bejelentették, hogy egy meteorkő darabjaiban **új fémet fedeztek fel,** melynek atomsúlya nagyobb, mint az urániumé és ugyanazokkal a rádioaktív tulajdonságokkal rendelkezik.

Dr. Tesla Miklós, amerikai fizikusnak sikerült egy általa feltalált villamosságyú segítségével az úgynevezett **halálsugarak** hatályosságát biztosítani. Eljárásával 240 mérföld távolságig 10.000 repülőgépet és egész hadseregeket lehet megsemmisíteni. A halálsugaraknak csak a legvastagabb acélból készült páncéllemez tud ellenállni. A sugarakkal célba lehet venni minden távcsővel kivehető tárgyat. A sugarak előállításához 50 millió volt feszültség szükséges. Készüléke a sugarakat nem mint az eddig készülékek, légüres térben, hanem a levegőben löveli szét.

Franciaország most kísérletezik és pedig állítólag az orosz hadseregtől nyert előírások alapján előállított olyan **láthatatlan sugarakkal,** amelyek segítségével körülbelül 8 kilométer távolságon belül, 6 másodperc alatt, 8 milliárd gyertyafény erősségnek megfelelő sugárzással az ellenség harcosait megvakíthatja. Ezek a sugarak állítólag rövid hullámhosszú sugárzások és lovakon már 90 százalékos eredménnyel ki is próbálták őket.

P. F.

Tréfák

— Méltóságos urak, sánjanak meg egy kis dohánkával — állít meg két diákot a cigány.

— Nagyságos ifjurak, nem vóna hozzsá egy papírjuk is! — könyörög tovább.

— Ugyan tekintetes uraim, ne sajnájják má' a gyufát se a szegény csigántú.

Vígan füstöl a cigány, egy pár lépést megy, majd visszafordul hetykén:

— Úgy-e, magik csak diákok?

—o—

A komáromi halászlegény a halászhajón egy hosszú kötelet húz ki a vízből. Húzza, húzza már régóta, csak nem akar vége szakadni. Igen únja már a dolgot, s egyszer csak megszólal dühösen az orra alatt:

— A fene egye meg, hiszen ennek valaki bizton bevágta a végét.

—o—

János bácsi a Mezőgazdasági vásár alkalmából, feljött Budapestre s elment egyúttal a városligetbe is. Éppen egy késdobáló művész mutogatta tudományát; a deszkapalánk elé állt a felesége, ő pedig ügyesen hajigálta a késeket, mindeniket egy hajszállal a teste mellé. János bácsi nézi egy darabig, csóválja a fejét, megint megcsóválja rosszalólag, s a bajúszába pümpögi végre:

— Ügyetlen, én már rég eltaláltam volna!

—o—

Ugyanekkor az állatkertbe is ellátogatott. Rettenetesen élvezte a különféle vadakat. Strucc, zsiráf, kenguru, mind előjöttek, s János bácsi odavolt a bámulattól. Odaballagott a vizilóhoz is. Jónás nagy szuszogással éppen akkor jött ki a vízből. Nagy teste amint kiemelkedett, valóban elképesztő látványt nyújtott, úgy hogy nem lehet csodálkozni János bácsi meglepetésén, mely is e szavakban robbant ki:

— Marhaság! ilyen állat nincs is.

—o—

Tanító: Na, Móricka, bizonyítsd be nékem, hogy a föld forog a nap körül.

Móric: Tanító bácsi kérem, én ezt nem is mondtam!

—o—

Tanító: Te, Jancsi, már megint nyitva van a szájad.

Jancsi: Tudom, tanító bácsi, én felejtettem nyitva.

Fizess elő Te,
Fizessen elő a barátod,
Fizessen elő minden evangélikus diák

AZ IFJÚ ÉVEKRE!

EGY ÉVRE CSAK 4 PENGŐ

A rejtvények beküldési határideje 1934. október 5.

KIS-KERESZTREJTVÉNY.

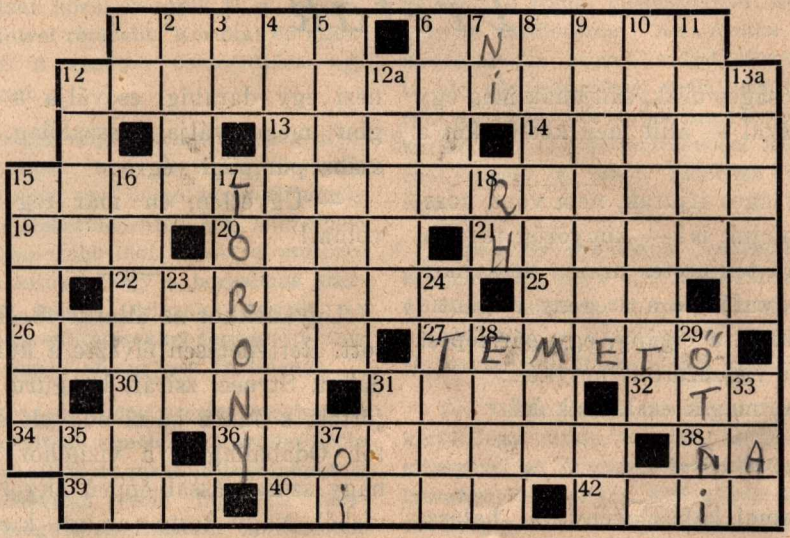

Vízszintes sorok: 1. Vissza: Hasznos levelü növény, kis növénytani tévedéssel. 6. Vissza: Ősgermán isten, utolsó mássalhangzó kettözve. 12. Naív véleményre szokták ezt mondani. 13. Orvosság. 14. Vissza: Katonai vezényszó vallásos cselekményre. 15. Petőfi egyik versének címe. Most időszerü. 19. Vissza: Ékezettel bádog edényeken is van. 20. Vissza: Ilyen klub is van. 21. Költői műfaj. Nemzeti ima. 22. Becézett gyakori női név. 25. Vissza: A legmagasabb ütőkártya. Ékezettel fonetikusan. 26. Fonetikusan az idő régi görög megszemélyesítése, istene. 27. A város legszomorúbb helye. 30. Olasz női név. Nálunk is jól ismert. 31. Vissza: Híres színész a Nemzeti Színházban. 32. Vissza: Időhatározó. 34. A szívni ige jelen ideje harmadik személyben. 36. Vissza: Fonetikusan: Cserkész olimpiász. n = m, y = i. A végén y-al. 38. Felkiáltó szócska. 39. Vissza: Játék eszköz. 40. Katonai öltözékhez tartozik. 41. Vigyáz szinonim.

Függőleges sorok: 1. A. y. 2. Vissza: Prefektus rövidítése. 3. Rag. 4. A szenvedésekre szokták ezt mondani. 5. Az állatvilág zseniális építőmestere. 6. Vissza: Pasa, afrikai fölfedezőutakból ismerjük nevét. 7. Mutató szócska. 8. Az átöröklés tudományos neve. 9. Vissza: Ismeret népiesen. Az utolsó magánhangzóra nem kell ékezet. 10. Vissza: Az érintő tudományos neve, névelővel. 11. Vissza: Első betü u, az utolsó v, közben egy fajvédő egyesület kezdőbetüi. 12. Férfi név. 12/a. Fejre mondják. Fejedelmünk is volt. 13/a. Borotválkozás után használják. n = m. 15. A főváros így is nevezik. 16. Ásvány. 17. Majdnem minden templomon van. 18. r. h. 23. Vissza: Achiles sebezhető része. 24. Abessziniai tó, névelővel. 28. A testet behálózzák az . . . 29. Vissza: Kellemetlen iskolai figyelmeztetés. 33. Vissza: Állatkert idegen neve. 35. Vissza: Kedves állat. 37. O. i.

SZÓREJTVÉNY.

7.

ság / q — ság / Q

g / -n

8.

g / ko

9.

20 óra, 20 óra

KERESZTREJTVÉNY.

(7 pont.)

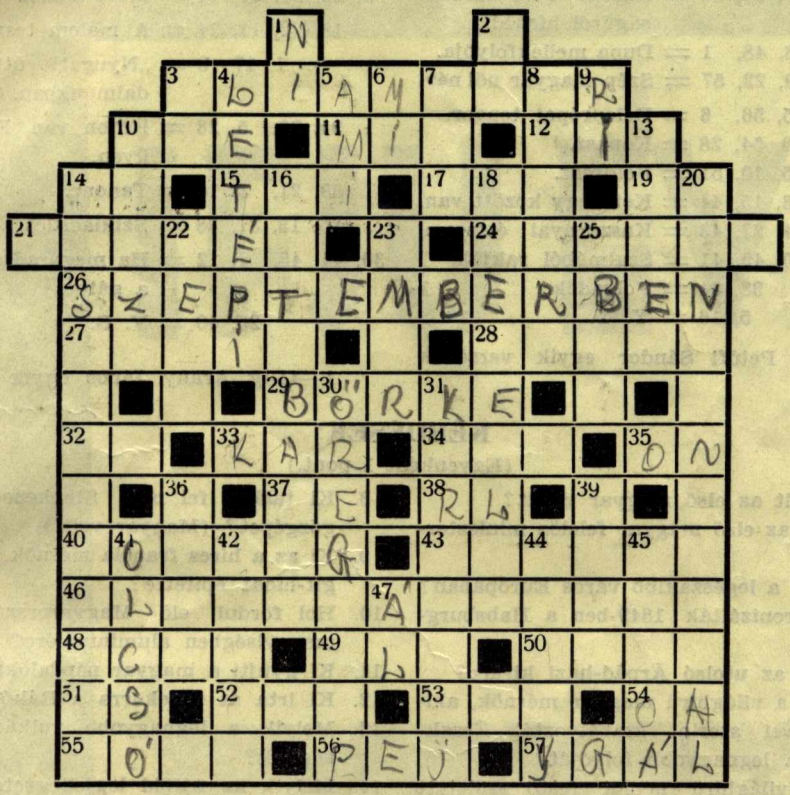

Vízszintes sorok: 1—2. Ifjúsági lap kezdőbetűi. 3. Az iskolát szokták így mondani. 10. Idegen pénz. 11. Vissza: A versekben van. 12. . . . manó! 14. „Ő" idegen nyelven. 15. Három — tótul. 17. A verekedés fájdalmas jele. 19. Vissza: Nagy államférfiúnk kezdőbetűi. Múlt században élt. 21. Vissza: Régi görög állam, elején régiségét kifejező jelző, fonet. 24. A föld történetének egyik kora. 26. Ekkor kezdődik az iskolai év. 27. Híres festő, keresztneve kezdőbetűivel. 28. Ide folyik a Balaton vize. 29. A szalonnán van. 32. Fordítva: Papírlap. 33. Testrész. 34. A Rajna egyik mellékfolyója. 35. Fém. 37. Vissza: tojás idegen nyelven. 38. R. L. 40. Vissza: Vétkeiddel teszed. 43. Vissza: Leszerepelt szociálista újságíró. Utolsó betű nélkül folyó. 46. Kinn a farkas... Kötőszóval. 48. Vissza: Elejére egy mássalhangzót; németül tekintet. 49. Bibliai főpap Silóban. 50. Vissza: A nemzetközi evezős szövetség francia nevének kezdőbetűi. 51. . . . e még a régi harc fia. 52. Irországi pálinka. 53. A magyarok ősrokona. 54. Felkiáltó szó. 55. Latinul a hó kilencedike. 56. Vissza: A lovaknak mondják. 57. Vissza: Puha.

Függőleges sorok: 1. Mutató szócska. 2. Ilyen csokoládé is van. 3. Vissza: Rag. 4. A rossz gyermek teszi a virággal. 5. Vonatkozó névmás. 6. Személyes névmás többesben. 7. Arany J.: Vojtina . . . poétikája. 8. A tévedés ilyen dolog. 9. Sír, népiesen. 10. . . . meg a becsületed. 13. Vissza: Női név. 14. Itt vannak a híres német gyárak. 16. Vissza: Nyírségi város. 18. Hún-magyar mondakörben előforduló álom, n=m. 20. A világ egyik legnagyobb építménye. 22. Idegen pénz. 23. Arab vezér. 25. Fúvós hangszer. 30. Idős nő. 31. Délamerikai hg. (hegység). 36. Vissza: Mohamedán geográfiai író a IX—X. században. Nevének második fele kezdőbetűvel. 39. Igy is nevezik a Bibliát. 41. Vissza: . . . húsnak híg a leve. 42. Vissza: Fogkrém neve. 44. Nagy költőnk vezetékneve. 45. Erdélyi bányaváros, dupla nevéből a második. 47. Vissza: Igy énekeljük le a hangjegyeket.

SZÁMREJTVÉNY.

(3 pont.)

36, 29, 3, 31, 8 = Mikes Kelemen születéshelye.
17, 40 33 = Szabadsághős 48-as tábornok.
32, 13, 52, 37, 7 = Ürmérték.
12, 45, 19, 39, 29, 14 = Barbár nép, barbárságáról híres.
30, 9, 23, 48, 1 = Duna mellékfolyója.
18, 59, 22, 57 = Szép magyar női név.
2, 35, 56, 6 = Déleurópai tenger.
60, 54, 28 = Kopasz.
42, 47, 46, 25, 10, 51 = Földrész.
26, 58, 53, 15, 44 = Két hegy között van.
21, 11, 4, 24, 27, 43 = Kaszárnyai étterem.
55, 20, 50, 49, 41 = Szalmából rakják.
38, 34 = Folyadék.
5, 16 = Y. Y.

1—60-ig Petőfi Sándor egyik versének két sora.

SZÁMREJTVÉNY.

(3 pont.)

36, 19, 15, 29 = Ádám egyik fia.
4, 26, 42, 27, 20 = Nagy olasz költő.
14, 23, 32, 6, 16 = Ez a nép tette legjobban tönkre Magyarországot.
9, 22, 31, 41, 44 = Művészethez ez is kell.
18, 2, 11, 24 = A malom teszi.
1, 17 8 = „Nyugat" úttörője irodalmunkban.
34, 33, 5, 28 = Kúton van. Falu is van ilyen.
39, 21, 3, 10 = Tanonc.
35, 13, 37, 38 = Sziklacsúcs.
30, 44, 43, 7, 12 = Ha megárad a folyó . . . a gáton.
25, 40 = V. B.

1—44-ig Arany János egyik verssora.

KÉRDÉSEK.

(Egyenként 1 pont.)

1. Hol épült az első magyar vasút?
2. Ki volt az első magyar felelős miniszterelnök?
3. Hol van a legészakibb város Európában?
4. Hol detronizálták 1849-ben a Habsburg-házat?
5. Ki volt az utolsó Árpád-házi király?
6. Ki volt a világhírű magyar mérnök, akinek tervei szerint szabályozták Észak-Amerika legnagyobb folyóját?
7. Melyik világhírű német festő született Magyarországon?
8. Ki találta fel még Stephenson előtt a gőzgépet? (Magyar volt!)
9. Ki az a híres francia mérnök, aki a Margit-hidat építette?
10. Hol fordul elő Magyarországon nagy mennyiségben aluminiumérc?
11. Ki gyűjti a magyar népdalokat ma?
12. Ki írta át zenekarra a Rákóczi-indulót?
13. Melyik a legnagyobb vulkánikus hegységünk?
14. Melyik az Alföld legjellegzetesebb fája?
15. Mikor néptelenedett el az Alföld?

LÓUGRÁS-REJTVÉNY.

(2 pont.)

b	p	j	l
É	é	r	j
á	a	i	f

A nagybetűből kiindulva lóugrásszerűen megkapjuk Arany János egyik költeményének címét.

MÉRTANI REJTVÉNY.

(3 pont.)

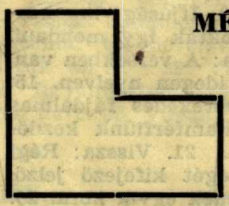

Ezt a területet fel kell osztani 4 egyenlő és hasonló részre.

XIII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM. BUDAPEST, 1934. SZEPTEMBER

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algőver Andor.**
Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIAN GYULA.**
Főszerkesztő: **Dr. BÁNKÚTI DEZSŐ.**
Megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.
Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.
A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**
Postatakarékpénztári csekkszámla száma 26111.
Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.

Nyomatott ifj. Kellner Ernő könyvnyomdájában Budapest, V., Csáky utca 10. — 80677